

DE



NAR

GRATIS
DANKZIJ DONATIES
REK. 068 2050689 39
STEUN DE NAR!
ZIE PG. 12

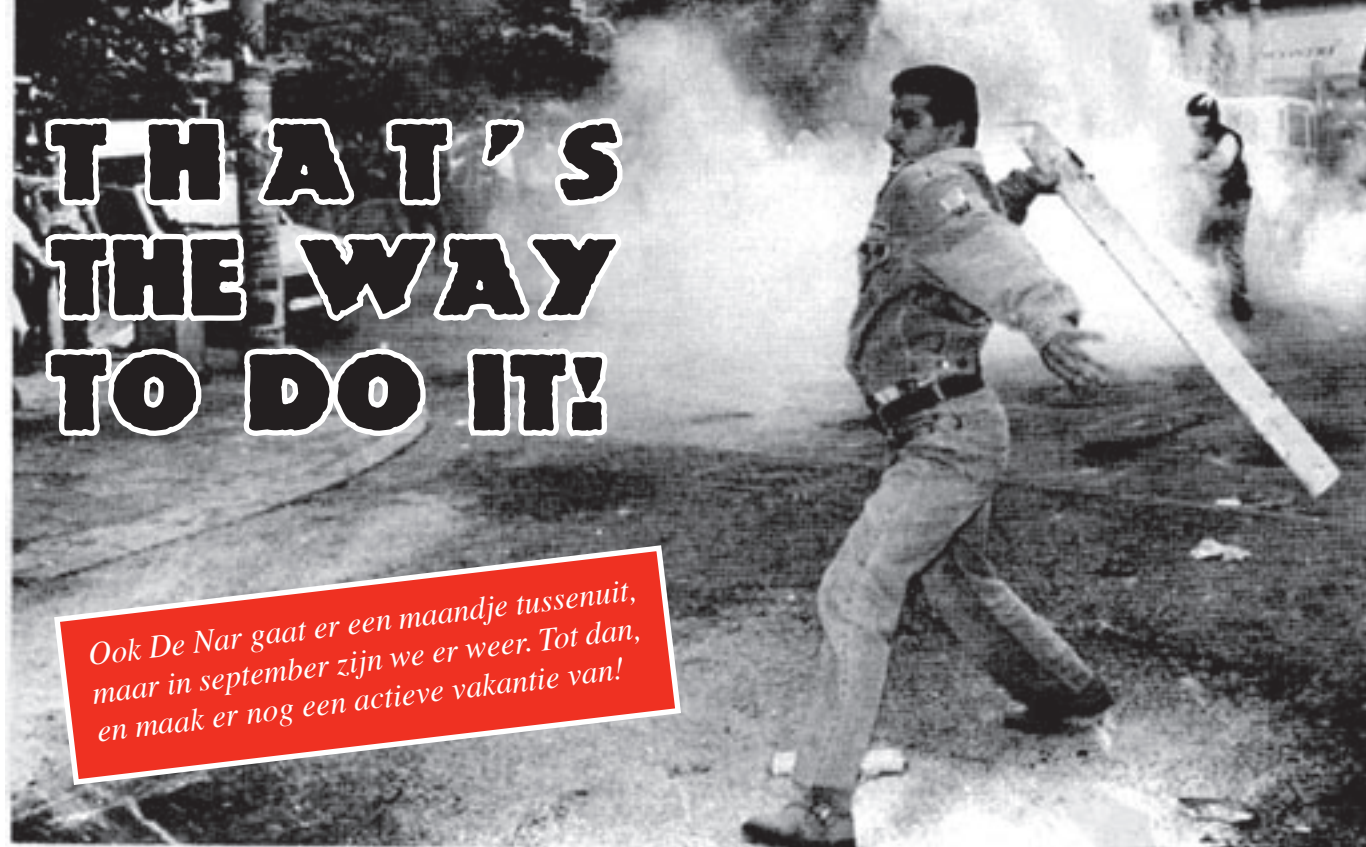
maandelijks

4000 exemplaren

ANARCHISTISCH AXIEBLAD

**THAT'S
THE WAY
TO DO IT!**

Ook De Nar gaat er een maandje tussenit,
maar in september zijn we er weer. Tot dan,
en maak er nog een actieve vakantie van!



Sport is at its most enjoyable when it is based on active participation of all - and here's a good example of that from the streets of Piraeus in Greece where a shipyard worker is attempting to break the plank-chucking-at-cop record. We don't know if he succeeded but we bet that he had a good time trying!

NUMMER 198

juli/augustus 2005

p. 3 De strijd om de vagina

Een doekje voor het bloeden,
of waarachtige bevrijding?

**p. 5 Integratie: de genade-
slag voor de emancipa-
torische strijd?**

**p. 7 Biografie van een
folterpartij**

Het relaas van Maria Atxabal

En verder:

Deportatie naar Kinshasa; de Droom-
fabriek-wereld; Wedervaren van een
(ex)gedetineerde; Interview met Xosé Tarrio

Rubrieken:

kNarrig; Kroniek; Vegan Deli-corner;
Anarchist Black Cross; aNargenda...

Sociale oorlog in Antwerpen

Antwerpse deur-aan-deurcontroles op punt gesteld

We leven in tijden van oorlog. Het Antwerpse stadsbestuur, dat enkele weken geleden de operationaliseringsnota over de huis-aan-huiscontroles goedkeurde (1), geeft daar een klinkend bewijs van. De huis-aan-huiscontroles zullen plaatsvinden in 5 hotspotstraten, waar de 'problemen' (lees: armen en mensen zonder papieren) zich dermate concentreren, dat een systematisch in-kaart-brengen van de problemen voor het stadsbestuur en de fascistische blauwe milities nog de enige oplossing is. Zoniet komt hun project van uitdrijving (armen uit de stad, illegaal gemaakten uit het land) op de helling te staan... Een project dat werd uitgestippeld door de ideologen van het Vlaams Belang, en wordt uitgevoerd door alle linkse en rechtse partijen.



De controleurs zullen dus deur-per-deur gaan. Om de non-discriminatiewet niet te schenden, hamert het stadsbestuur in samenspraak met het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding erop dat alle deuren (ook die van blanken) zullen gecontroleerd worden. Het Centrum kiest daarmee dus duidelijk kant vóór het democratisch racisme en de systematische vervolging van uitgesloten.

Democratie? Laat ons niet lachen! Ah ja, de Privacycommissie heeft informeel een gunstig advies gegeven over de huis-aan-huiscontroles. Dat er vier ambtenaren in je woonkamer binnenstormen en je ondervragen over je taal, je papieren, je werksituatie, je huursituatie,... is blijkbaar geen schending van de privacy in dit democratisch regime.

De informatie die door de controleurs ingezameld wordt, zal doorgestuurd worden naar de betrokken diensten. Werklozen die niet voldoen aan de eis tot 'nuttigheid' en 'productie' kunnen dus een brief van de RVA verwachten. Illegaal gemaakten krijgen de Dienst Vreemdelingenzaken over de vloer. Wie geen Nederlands spreekt, zal een verplichte cursus inburgering moeten volgen in het Huis van het Nederlands.

Weet je hoe het stadsbestuur deze doorverwijzingen noemt? "Collectieve dienstverlening."

De controles zullen gebeuren door groepen van vier ambtenaren. Het stadsbestuur rekent ook op de collaboratie van de sociale sector (straathoekwerkers, buurtregie, hulpverleners,...). Tot nu toe zijn er nog maar twee (!) sociale organisaties die de geplande huis-aan-huiscontroles openlijk afkeuren. Er heerst wel wat wantrouwen en onvrede aan de basis van de sociale organisaties, maar het ziet er naar uit dat de bazen van de sociale sector dat nogal goed weten te verbergen en kanaliseren. Het stadsbestuur heeft aangekondigd dat ze zullen beginnen vanaf 1 juli. Bronnen van de stadsbureaucratie spreken echter over begin september. De datum staat dus nog niet vast, maar de plannen liggen klaar om uitgevoerd te worden. Het budget, maar liefst 70.000 €, weerspiegelt de grootsheid van deze repressieve plannen.

Het stadsbestuur heeft ons (armen, strijdersters, mensen zonder papieren, drugsverslaafden, niet-blanken,...) de oorlog verklaard. Wij zullen, met alle woede en haat die in ons zit, antwoorden. De sociale oorlog is bezig – blijf niet aan de kant staan, ken je kameraden, ken je vijand. Handel, voor het te laat is. We kunnen ze overal aanvallen – partijlokalen (alle 'democratische' partijen hebben de deur-aan-deurcontroles goedgekeurd), politiciers, Dienst Vreemdelingenzaken, Huizen van inburgering, RVA, politie, sociale collaborateurs,... Het is tijd om terug te slaan, en hard !

-- Een anarchist uit Antwerpen.

(1) Operationaliseringsnota: de goedkeuring van de praktische plannen voor de huis-aan-huiscontroles, 10/06/2005

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR: financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

Deportatie naar Kinshasa

*Deze getuigenis is afkomstig uit ‘Grensgeval-
len’ n.v.d.r.), in het Frans, toegestuurd.
Het betreft een getuigenis van één van de pas-
sagiers op een vlucht van SN Brussels Airli-
nes van Zaventem naar DR Congo. Na protest
van de passagiers tegen een uitwijzing op hun
vlucht heeft de luchthavenpolitie met brutaal
en nodeloos geweld drie protesterende pas-
sagiers van het vliegtuig gehaald. Over hen
werd nadien niets meer vernomen Wat is er
gebeurd op de lijnvlucht van SN Brussels Air-
lines...*

*De volgende tekst werd ons (‘Grensgeval-
len’ n.v.d.r.), in het Frans, toegestuurd.
Het betreft een getuigenis van één van de pas-
sagiers op een vlucht van SN Brussels Airli-
nes van Zaventem naar DR Congo. Na protest
van de passagiers tegen een uitwijzing op hun
vlucht heeft de luchthavenpolitie met brutaal
en nodeloos geweld drie protesterende pas-
sagiers van het vliegtuig gehaald. Over hen
werd nadien niets meer vernomen Wat is er
gebeurd op de lijnvlucht van SN Brussels Air-
lines...*

“Hierbij benadruk ik enkel feiten weer te ge-
ven waarvan ik rechtstreeks getuige was. Ik
heb immers een afschuwelijk incident mee-
gemaakt dat plaats vond zondag 28 november
2004 op een lijnvlucht van de maatschap-
pij SN Brussels Airlines van Zaventem naar
Kinsha.
Dit incident had volgens mij vermeden kun-
nen worden. Ik was één van de laatste pas-
sagiers die inscheepte in het vliegtuig. Toen
ik mij zette op mijn plaats achteraan in het
vliegtuig merkte ik dat verschillende men-
sen luidop protesteerden. Twee passagiers,
één van Afrikaanse en de andere van Euro-
pese oorsprong, waren aan het discussiëren.
Laatstgenoemde bleek al gauw iemand van de
ordendiensten te zijn (rijkswacht of politie). Ik
heb niet onmiddellijk het onderwerp van hun
gesprek begrepen. Andere passagiers naast
me hebben me uitgelegd dat zij protesteer-
den tegen het feit dat twee mensen (van Afri-
kaanse oorsprong) helemaal achteraan zaten
met de ogen geblinddoekt en de handen aan
elkaar gebonden en omringd door zes andere
rijkswachters of politie-agenten. Naarmate
de discussie luider gevoerd werd, reageerden
andere passagiers en kwamen naar de plaats
waar wij zaten.

Slechts na enkele minuten discussie heb ik
tenslotte de reden van hun ontevredenheid
begrepen. De protesterende passagiers wil-
den niet reizen samen met de twee personen
die de Belgische staat uitwees. Zij meenden
dat zij als klant van een privé maatschap-
pij zich niet veilig voelden in aanwezigheid
van de uitgewezenen en de rijkswachters. Zij
vroegen en eisten daarna dat de twee uitgewe-
zenen van het vliegtuig werden gehaald. Zij
zeiden dat als de Belgische staat overgaat tot
het repatriëren van mensen die als illegaal be-
oordeeld worden dat zij dit moeten doen met
andere middelen. Al snel steeg de toon van de
kant van de Afrikaanse passagiers. Van hun
kant probeerden rijkswachters en iemand van

het grondpersoneel (rijkswachter of bediende
van SN Brussels Airlines) hen te overtuigen
dat het om een courante praktijk ging en dat
de veiligheid van de passagiers niet in gevaar
was. Deze argumenten waren hun enige re-
actie. De twee personen in kwestie leken erg
rustig, zelfs afwezig alsof ze volkomen uitge-
teld waren. De passagiers die rechttop stonden
(20 tot 30 personen) hebben een tussenkomst
van de boortcommandant geëist opdat hij hen
zou horen en beslissen als gezagsvertegen-
woordiger van het vliegtuig. De commandant
kwam en bleef ongeveer 60 seconden. Toen
hij vertrok zei hij twee dingen: dat de passa-
giers die niet tevreden waren uit het vliegtuig
konden stappen en maar moesten zien te ver-
trekken met een andere vlucht; en dat zij die
niet neer gingen zitten, op het moment dat hij
de motoren aanzette, van het vliegtuig zouden
worden gehaald. De commandant heeft niet
geantwoord op de passagiers die hem zeiden
angst te hebben voor hun veiligheid.

Het vliegtuig begon te manoeuvreren. Het
vliegtuig verliet de inschepingszone, door en-
kele meters achteruit te taxiën. Toen de com-
mandant vaststelde dat een dertigtal personen
rechttop stonden heeft hij aangekondigd dat
hij terug zou keren naar zijn vertrekpositie.
Hij zei dat de personen die protesteerden van
het vliegtuig zouden worden gehaald. Het
vliegtuig is gestopt. Door het vliegtuigraam-
pje waren verschillende voertuigen van de
rijkswacht te zien. De achterdeur van het
vliegtuig werd geopend. Bijna vijftien per-
sonen kwamen snel aan boord en schreeuw-
den dat het afgelopen was met de wanorde
(onder hen waren rijkswachters in uniform,
grondpersoneel en andere personen die niet
geïdentificeerd konden worden door een
badge of kleding). Onder elkaar spraken zij
Nederlands. Zij werden geleid door een indi-
vidu die deel genomen had aan de discussie
(deze persoon was van het vliegtuig gegaan
aangezien het blijkbaar om iemand van het
grondpersoneel ging). Hij wees met de vinger
twee passagiers van Afrikaanse afkomst aan
die zich vastberaden hadden getoond in hun
protest. Onmiddellijk stortten de rijkswach-
ters zich vastberaden en gewelddadig op deze
twee personen. Verschillende rijkswachters
tegelijk hebben hen vastgegrepen. Ze trokken
aan hun kleren, grepen hun ledematen vast en
hun hoofd in een houdgreep en gaven slagen
als antwoord op de verdedigingspogingen
van de twee Afrikanen. De tussenkomst van
de ordendiensten en de andere personen is ui-
termate gewelddadig. De twee worden op de

grond geduwd en geboeid. We horen hen het
uitschreeuwen van de pijn. Ook hun tranen
kunnen we zien: de schaamte om een derge-
lijke behandeling te ondergaan.

Twee passagiers zijn van het vliegtuig ge-
haald. De anderen zijn verschrikt door zoveel
geweld en agressiviteit, maar de schoon-
maakoperatie is niet afgelopen. Geleid door
een rijkswachter haasten de anderen zich naar
het midden van het vliegtuig. Daar wordt een
derde passagier, als opstandig beschouwd,
met geweld naar de achterkant van het vlieg-
tuig getrokken. Net zoals bij de twee anderen
wordt zijn evacuatie zonder de nodige om-
zichtigheid gedaan: hij wordt achterwaarts
naar de uitgang geduwd. De man kan nauwe-
lijks adem halen door de arm van een rijks-
wachter om zijn hals. Zijn hoofd stoot hard
tegen de boord van het bagagecompartment.
« Wie is de volgende ? » horen we roepen.
We horen verschillende vrouwen wenen.
Niemand beweegt. We gaan terug zitten en
voelen ons slecht omdat we een dergelijke
demonstratie van onnodig geweld meege-
maakt hadden. We voelen ons slecht omdat
we niet de moed of dwaasheid gehad hebben
om tussenbeide te komen door ons op te stel-
len voor deze mannen in uniform. We voelen
ons verward omdat het moeilijk is te verstaan
waarom deze situatie niet opgelost werd door
een opgebouwde en gestructureerde dialoog.
En vervolgens wanneer de staat mensen met
een lijnvlucht repatriëert, wat denkt en
voelt een mens niet wanneer men personen
ziet met de ogen geblinddoekt, de handen ge-
boeid omringd door zes rijkswachters???
Ik benadruk dat ik verontwaardigd ben door
deze gewelddadige tussenkomst van de Bel-
gische ordendiensten. Maar ik ben evenzeer
verbijsterd door de lichtzinnige reactie van
de boordcommandant op deze situatie. Door
anders te reageren had de commandant kun-
nen vermijden dat deze gebeurtenis niet
in een drama voor drie personen eindigde.
Mijns inziens miste hij bij zijn optreden fla-
grant professionalisme door niet de dialoog
aan te gaan. Hij heeft zich terug verscholen in
een onverzettelijke positie. Hij heeft feitelijk
geen enkele moeite gedaan om te luisteren,
te dialogeren en een vreedzame oplossing te
zoeken voor dit conflict.”

*SN Brussels Airlines maakt momenteel recla-
me met de wervende slogan ‘compassionate
about you’. Dit was alvast een holle slogan
voor de gedeporteerde vluchteling EN de pas-
sagiers van deze vlucht.*

GELEZEN: Nation Insane! The Plight of African Children. A personal and political journey.

In dit boekje schrijft Leo E.O Aiyobe (of ‘Ojie’) over zijn geboorteland Nigeria, hoe het voelt om op te groeien in een land vol onzekerheid en onveiligheid en de noodzaak om op zoek te gaan naar een beter leven buiten Nigeria. De beschrijving van zijn migratie via Rusland en de ex Oost blok-landen naar Duitsland is zeer levendig en toont de lezerster het perspectief van een geïlegaliseerde vluchteling. De ontgoocheling bij de aankomst in Moskou, het besef opgelicht te zijn en als opgejaagd wild verder te moeten reizen, de confrontatie met het racisme op het Europese continent, het zijn stuk voor stuk verhalen die in je hoofd blijven rondspoken. Een aanrader!

BESTELLEN: <http://www.trafford.com/robots/04-1180.html> - sec@anb.be (Association of Nigerians, Belgium, zij kunnen waarschijnlijk bestel gegevens doorgeven) - ISBN 1-4120-3353-5, richtprijs 11.00 €



*Je kunt De Nar niet alleen lezen, je kan haar ook uitnodigen om in levende lijve
plaats te nemen op de kanapee.*

Wil je een gezellige babbel organiseren over De Nar en haar strijd, wil je dieper ingaan op
een bepaald onderwerp dat ons nauw aan het hart ligt, wil je ons eens confronteren met
de kreten van achter een vergeten muur, had je graag een info-avond of workshop georgani-
seerd over verzet en repressie (door btw, zie De Nar 192 p.6), AMP eens om een ongezoeten
mening gevraagd,...? Geef ons een seintje en wij regelen graag de rest.

-- het schrijverscollectief.



Hallo, ik ben een schrijversterscol-
lectief, maar sta reeds langer met
beide voeten middenin het strijdge-
woel. Mijn naam is De Nar en mijn
motto is “geen god, geen heerser”. Ik
laat mij, qua stijl en vorm, niet inper-
ken door de grenzen van de burgerlijke
media. Nog minder moet ik weten van
de vele grenzen die de architecten van
‘onze’ kapitalistische, patriarchale sa-
menleving uitzetten om ons binnen de
lijntjes te laten lopen. Nationalisten,
seksisten en dierenbeulen zullen in mij,
alleen een vijand kunnen vinden. Weg
ook met de grenzen van het fatsoen, als
het gaat om Pims blazen!

Ach, noem mij maar gerust een anti-
kapitalist of een antifascist. Zelf noem
ik me liefst een anarchist. Voor grond
en vrijheid wil ik strijden, mij van het
dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is
dan ook mijn drang om tot duidelijke
analyses te komen. De vaagheid heerst
alom, het denken staat krom. een duide-
lijke taal ten dienste van een duidelijke
strijd! Samen strijden, samen dromen,
samern klappen krijgen. Samen schrij-
ven, tot we ze samen van hun sokkel
verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan
ook niet meer dan een megafoon voor
de kreten van de slachtoffersters van de
postideologische ratatouille die ons da-
gelijks de strot wordt ingeduwd.

Met jouw steun ga ik op regelmatige
basis op zoek naar de betekenis van in-
dividuele en collectieve vrijheid, eco-
nomische en politieke gelijkheid, en
internationalistische solidariteit.

Dat uw bijdrage in deze zoektocht
meer dan welkom is, lijkt me vanzelf-
sprekend. Dit alles in blijheid, tot het
me teveel wordt. Neen, elke arrogante
zak geef ik een koekje van eigen deeg
en de doorwinterde stalinist en fascist
geef ik met één pennentrek de doods-
steek. Maar wees gerust, tegenover het
wapengeknetter van de heersers ‘onzer’
wereld neemt mijn geschreven geweld
vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloof-
waardigheid gunt, een eeuw van socia-
listisch verraad en stalinistische perva-
siteiten laten duidelijk diepe wonden
na. Maar ik weiger te kiezen tussen het
zelfvoldane nihilisme, de apathie en
het zogenaamde reformisme. Groen,
geel of rood, het kapitaal omhelst ze al-
lemaal! Laat u dus toch maar eens gaan
en neem me vast, lees me, verorber me;
en ge zult zien: nog nooit heeft een on-
afhankelijke gazet zoveel verzet!

*Revolutionaire groetjes,
Het schrijversterscollectief De Nar.*

De strijd om de vagina

Een doekje voor het bloeden of waarachtige bevrijding?

Ik herinner mij levendig –iets te levendig misschien- de commercials op de televisie, waarin fijne afgelichte jonge dames met een glimlach tot achter de oren, zich van geen vuiltje bewust, kwamen uitleggen hoe ze dankzij het nieuwe wondermiddel eindelijk konden tennissen, paardrijden, zwemmen, ... en met een ook vrolijker aan de vaat sloegen.

Zie de vooruitgang kent geen grenzen; vandaag moeten we zelfs de string niet meer laten tijdens onze ontdekkingsstochten doorheen de vele mogelijkheden van onze herwonnen of beter gewonnen vrijheid. De tampon, het maandverband, de ladyshave en de pil kennen hun gelijke niet, als we het over de emancipatie van de moderne vrouw hebben. Er zijn geen grenzen en geen geboden meer. Na enkele miljoenen jaren geduldig wachten op... Tampax, kan de vrouw nu voor het eerst sinds haar bestaan genieten, leven, bewegen en natuurlijk ook tennissen en paardrijden. Zo herinner ik het mij toch, net als velen van mijn generatie ongetwijfeld, uit de reclameboodschappen. Vergeef me als ik toch nog even terugkom op die ultieme bevrijding, uw bloedingen nog even ter sprake breng, als ook hun rol in uw bevrijding en even onder het doekje voor het bloeden ga piepen... Tampax en consorten; een onderdrukkend doekje voor het bloeden of dé bevrijding van de vrouw?

De eerste wegwerpmaandverbanden werden op de markt gebracht in 1921. Naar alle waarschijnlijkheid ontdekten verpleegsters tijdens de eerste wereldoorlog dat het absorberend verband dat gebruikt werd om soldaten op te lapen ook dienst konden doen om het menstruatiebloed op te vangen. De eerste tampons zagen enkele jaren later het daglicht in de v.s. en in 1936 lanceerde Tampax de eerste tampon met “inbrenghuls”. Samen met de ondergang van de “heksen”, de opmars van de “hygiënedoekjes” en de algehele verspreiding van de schaamte over de menstruatie en het eigen lichaam, verdween ook steeds meer de controle over dat lichaam (zie onder “Steriel”) en de kennis over onze intimiteit (1). Zoals wel vaker; als bevrijding rijmt met kassa-kassa, dan stinkt het dekseltje meestal feller dan het potje dat men afdekt... Iets minder plastisch gesteld; zijn we er nu met vreugdesprongen en veel tromgeroffel individueel en collectief op vooruit gegaan of zijn we nu grandioos achteruit gekatapulteerd terwijl men volhoudt vooruit te gaan?

Steriel

Ervaringen inzake ons lichaam en onze seksualiteit worden niet langer gedeeld en doorgegeven. De seksuele vorming, de ontdekking van ons eigen lichaam en de beleving hiervan, is volledig uit handen gegeven/genomen en professionals hebben zich over de zaak gebogen. De seksuele vorming kwam in handen van de leraar en de pornoregisseur; hetero is de norm, controle van hogerhand op demografische evoluties het doel en het aantal spelers blijft bij voorkeur beperkt tot twee. De vagina en de menstruatie werden dan weer een (vieze) zaak voor –veelal mannelijke- dokters. De dokters, de ziekenhuizen en de farmaceutische industrie hebben zich in een steriele omgeving en sfeer over de vagina gebogen en alles wat haar belang zit goed omsloten door de witte chirurgische handschoentjes van de cleane (pseudo-)medische wetenschap en industrie. Vandaag heersen de onwetendheid en de walging. Een heerschappij die steunt op een legertje ideologische waterdragersters, waarin ook een deel van de vooraanstaande liberale feministes uit

midden vorige eeuw een rolletje speelden. Niet de stelling dat de menstruatie en het “werpen van kinderen” de vrouw te zeer verbindt met de verfoeilijke natuur en het ‘dier’ werd bestreden, noch het feit dat dit een legitiem karakter zou geven aan de patriarchale machtsverhoudingen, maar wel de menstruatie en het “werpen van kinderen” an sich als rem tot integratie. Het patriarchale denken trok een vette lijn tussen ‘natuur’ en ‘cultuur’. Integratie, betekent dan integratie in de dominante patriarchale ‘cultuur’ weg van de gedomesticeerde en gedomineerde ‘natuur’. (zie ook “Integratie: de genadeslag voor de emancipatorische strijd”, elders in dit nummer) Laat ons de rol van deze feministes echter vooral niet overdrijven; aan het stuur staan en stonden vooral “viriele mannen”, waarvan de kruistochten tegen het ‘onreine’ op de steun van miljoenencampagnes kan/kon rekenen...

Met ons vluchtig samenleven lijkt het wel een eeuwigheid geleden, maar wie even een stapje zet in de geschiedenis merkt al gauw hoe creatief vrouwen omgingen met hun menstruatie. Van zeesponsen, katoen, allerhande plantaardige vezels, ... dat werd ingebracht of als een verband tussen de benen werd gedragen, tot het gewoon laten lopen van het bloed, de mogelijkheden zijn legio. Daarnaast mochten en mogen menstruerende vrouwen zich in tal van ‘culturen’ niet mengen tussen zij die ‘rein’ zijn of bestaan er speciale menstruatieverblijven; klinkklare onzin natuurlijk die niets met bevrijding te maken heeft. Hier en nu is het echter veelal de fabrikant van de meest witte tampon, die z e g e - viert!

Met behulp van een mysterieuze steriele blauwe vloeistof worden de nieuwste ontwikkelingen die ons moeten verlossen van de vele nadelen van het vieze bloed aan de vrouw (en de man) gebracht. De menstruatie moet kost wat kost onderdrukt worden; we mogen het niet meer zien, niet meer voelen, niet meer rieken, niet meer denken, niet meer leven, ... De negatie van de menstruatie is het streven, tot in het absurde toe.

De meerwaarde inzake hygiëne van een gebleekte tampon ten opzichte van een ongebleekte tampon, is net zo groot als deze van geparfumeerd en gebleekt wc-papier. Niks meerwaarde dus, maar de walging van onze lichaamsvochten en -geuren is intussen wel alomtegenwoordig. De nieuwe “hygiëne-industrie” heeft zich in een recordtempo onmisbaar weten maken. In Japan worden er intussen tampons verkocht met “vingerschoentjes” kwestie van zichzelf niet te

bevuild bij het inbrengen... Vies van onszelf, hopeloos verloren in de zelf-walging hebben we onze hoop gesteld in de onbegrensde mogelijkheden van de markt. Mooi zo die bevrijding.

De keeper

Tegen de pletwals van de “hygiëne-industrie” en haar monopolie op de controle over onze maandstonden, ons zweet, ons gebit,... onze individuele en collectieve hygiëne en gezondheid, zijn er nog maar weinig argumenten die gehoor vinden. De gevolgen van de massale commercialisering van de witte tampons en maandverbanden op onze gezondheid zijn niet te overzien. Inzake individuele gezondheid zijn er zeker stappen gezet, al blijven tampons en maandverbanden veelal schadelijk voor degene die ze draagt. Naast een aantal toxische producten, is het vooral de drang om elk spoor weg te vagen, om elke herinnering aan de menstruatie te verbannen, om letterlijk alles op te zuigen,... een gevaar voor benefieke vaginale afscheidingen, voor de biotoop van de vagina als het ware. Maar met een gemiddelde van 10 000 tampons of maandverbanden per gebruikster weegt dat hele handeltje vooral op onze collectieve gezondheid (het milieu in de ruimste zin van het woord) via teelt, productie, commercialisering, ..., vernietiging! In het ruimer kader van de teelt tot de vernietiging, in het kader van de recente commercialisering en de lange geschiedenis van zelfredzaamheid die hieraan voorafging, is het duidelijk dat het bio-label weinig radicaal veranderingspotentieel inhoudt.

Het is wat aan de oppervlakte, aan het

product sleutelen, zonder de schadelijke aard van de commercialisering als dusdanig aan te pakken. Laat staan dat vrouwen terug meer controle over hun eigen lichaam zouden krijgen door massaal naar de bio-shop af te zakken...

Toch zijn er alternatieven, zijn er mogelijkheden om de eerste stappen te zetten in de herovering van de verloren kennis en controle over de menstruatie, kortom van de verloren macht over onszelf. Zo bestaan er wasbare herbruikbare opvangbekertjes, die in de vagina ingebracht worden en je al vlug enkele jaren verder kunnen helpen. De keeper en co (zie onder voor meer info) hebben het voordeel dat ze een stuk duurzamer zijn, dat onze collectieve gezondheid er minder onder gaat lijden en dat bovendien de bacteriële biotoop van de vagina niet te drastisch wordt verstoord. Daarnaast kan je zelf een herbruik-

baar maandverband van gerecupereerd katoen maken. De mogelijkheden zijn legio; ga even te rade bij je bloodsisters en wissel ervaringen uit!

De pil

De controle van de (medische) industrie over ons lichaam, over onze intimiteit, over de menstruatiecycli gaat echter veel verder. Uw regels komen wat ongelegen of durven gewoon wel eens onverwacht de kop op te steken? Geen nood! Daar is de pil om alles even mooi onder controle te houden. Ongelegen voor wie en onder controle ten bate van wat? Een hogere productiviteit of genot bij het paardrijden en tennissen? Het verhaal van de pil (2) vertoont vele gelijkenissen met deze van de tampon, maar geniet -hier en nu- wellicht een nog grotere status van onaantastbaarheid. Want wie de pil zegt, zegt ook geboortebeperving en behalve wat fundi's van deze of gene kerk is niemand daartegen. Allemaal willen we de individuele vrouw meer controle geven over haar lichaam en de voortplanting, maar uiteindelijk hebben we meestal wel zelf al een heel duidelijk beeld van hoe die voortplanting best evolueert (3). Bijvoorbeeld wat meer hier en wat minder ginder, hier tegen de vergrijzing en ginder tegen de hongersnood.

Laat me toch toe wat vraagtekens te plaatsen bij de gewonnen controle door de pil. Ten eerste liggen tal van wetenschappers op de loer om ons voor te kunnen schrijven hoe we met die controle, vrijheid moeten omgaan. Familiale planning is veelal een zaak van (supra-)nationale organen, met een bijzondere invulling van het concept “vrijwillig begeleide” (4). Bovendien bieden de meeste anticonceptiemiddelen, behalve het condoom, het voordeel dat ze zelfs zonder continue controle, zonder permanente opsluiting en bewaking, kan toegediend worden (toegediend wordt!, zelfs hier en nu nog) tegen wil en dank van de gebruikster. Ten tweede zie ik al wat bevrijde mannen in hun handen wrijven; “zij zorgt voor alles, ik drop mijn zaadje wel”. Ook in onze middens blijven hardnekkige spookverhalen over falende condooms net iets te vaak de kop opsteken om au sérieux genomen te worden en niet gezien te worden als een vlucht vooruit. De ranking van de meest verspreide contraceptiemethodes in de wereld spreekt boekdelen (5). Het condoom is zeker zo betrouwbaar als de pil inzake anticonceptie en natuurlijk het enig waterdichte als het gaat over seksueel overdraagbare aandoeningen!! (6) Ten derde kan seksualiteit andere vormen aannemen dan de klassieke heterogene penis-vagina penetratie, maar de “bevrijde” en “plannende” heteroseksuele mama-papa-relatie blijft ook nu de norm. Veel bevrijdend is hier natuurlijk niet aan. Net zomin als –ten vierde- aan het feit dat vrouwen mede dankzij de pil (en de “hygiëne-industrie”) vlotter konden toetreden tot de orde van de werklieden en hun “humeur” en “viezigheid” thuislieten. De menstruatie verdween nog iets meer uit onze levens, het werd een last die in tijd, intensiteit en periodiciteit grotendeels onder controle gehouden kon worden. Onder controle van de gebruikster, die zekerheidshalve bij elke misstap, vergetelheid, onoplettendheid toch maar beter een beroep doet op de deskundige terzake; de dokter. Het lijkt wel een exacte wetenschap waarbij men rekent in aantallen hormonenshots. Ten vijfde zijn al deze hormonen dus allesbehalve gezond voor diegene die ze slikt en voor het milieu dat noodgedwongen meeslikt. Dus ook hier krijgen we een catastrofale invloed op onze individuele en collectieve gezondheid (testen op en misbruik van [p.4](#)

>p.3 dieren (7), mutaties door hormonen in het afvoerwater, radicale hormonale verstoringen bij de gebruikers, ...).

Ik weet wel, er is de mini-pil, maar wat als je die vergeet dan zegt de doorsnee dokter toch totaal los van je seksualiteitsbeleving op dat moment, van je cyclus, ... “neem voor de zekerheid toch maar een morning-after-pil”. Elke dag een shot en als je er eentje mist neem je sowieso een super-shot, alles mooi op voorschrift. Onze bevrijding heeft met de doorsnee verslaving gemeen, dat we afhankelijk zijn van de vernietigende en alles dominerende (hygiëne en medische) industrie, dat het systeem dat we geïntegreerd hebben ons leven nog beter is gaan controleren.

Ziehier ons bloed, zweet en tranen! Wij weigeren nog langer onze bevrijding te zien in termen van productie en consumptie, ons te laten leiden door onwetendheid en walging! Bloedzusters en broeders laat ons zelf onze lichamen en levens verkennen, beminnen en controleren in onbeperkte, oncontroleerbare en niet voor een koopje te vatten vrijheid! Gratis vegan condoms in alle “bevrijdde ruimtes”... Gratis vegan (mannen-/vrouwen)condooms voor iedereen!

-- het Ongedierte

Voetnoten:

- (1) *Het betreft hier geen plotse, radicale breuk. Het is ook geenszins de bedoeling om de negatieve invloed van religies, tradities, welbespraakte kwakzalvers, ... te minimaliseren. Niets of niemand slaagde er echter ooit in om z’n onderdrukkende moraal, de schaamte en de onwetendheid zo goed te verkopen als de nieuwe anti-menstruatie en anticonceptie industrie.*
- (2) *De eerste contraceptie-’pil’ werd in 1955 in de v.s. op de markt gebracht.*
- (3) *Als we even abstractie maken van de toegenomen macht van allerhande deskundigen inzake demografische evoluties, zit de pillenslikkende vrouw geïsoleerder dan ooit in haar rol van – tot meerder glorie geperfectioneerde – reproductiemachine.*
- (4) *Via het geven of verminderen van kinderbijslag en geboortepremies, mediacampagnes, de oprichting van en toegang tot crèches. Een en ander hangt natuurlijk samen met andere keuzes inzake bevolkingspolitiek, zoals het uitbouwen van een meer open of gesloten migratiebeleid.*
- (5) *Met grote voorsprong komen respectievelijk de sterilisatie van de vrouw en het spiraalkje bij de vrouw! Dan komen pas de pil en de (falende!!) klassieke*

methodes, in een nek-aan-nek race. En als bij toeval bengelt het condoom en de sterilisatie van de man totaal achteraan de ranking! Cijfertjes spreken soms meer, dan heler analyses...

- (6) *Sommigen zullen hier terecht opmerken dat de efficiëntie van het condoom bij slecht gebruik nihil is. Bij gelijk gebruik (volgens de overeenkomstige voorschriften, dus) is de efficiëntie van het condoom -zelfs als louter contraceptiemiddel- vele malen groter dan dat van de pil. Het feit dat er desondanks al wat vlotter vraagtekens geplaatst worden bij de efficiëntie van het condoom dan bij die van de pil, bewijst enkel hoezeer de pil op vele vlakken normbevestigend is. Het (mannen-/vrouwen)condoom heeft lak aan de unieke verantwoordelijkheid van de vrouw, lak aan sterilisatiecampagnes van de overheid, lak aan puriteinse leer en sleur, ...*
- (7) *De meeste anticonceptiepillen (-middelen) bevatten dierlijke bestanddelen en allen zijn ze en/of hun ingrediënten op dieren getest. De hormonale boost is bovendien ongezond voor alles wat enigszins leeft. Ook de meeste condoms bevatten dierlijke bestanddelen, uitzonderingen zijn de (mannen)condooms van het merk condomi (één van de grootste condoom-producenten, brengt condoms in meerdere smaken, vormen en kleuren op de markt, allen vegan en niet getest op dieren!) en de condoms van pangea (via het net en de speciaalzaak).*

Bronnen en meer info:

- Bovenstaand artikel is grotendeels gebaseerd op het artikel “article 6: du vagin” uit “L’homme au foyer” (n°6, jan-ma 2004, p12). Verder baseerde ik mij op eerder studiewerk dat ik terzake verrichte, aangevuld met recentere informatie van oa www.menstruatiewijzer.be en www.webvrouw.nl/ongesteld_zijn.
- “L’homme au foyer” werd om de drie maanden verspreid via linkse boekhandels en krantenwinkels (hoofdzakelijk) in franstalig België, maar de publicatie werd onlangs stopgezet ten bate van een nieuw project. Meer info kan men krijgen bij Guillaume Delaite, 13 rue du Duc, 1150 Woluwé-Saint-Pierre; tel. 02/7622308.
- Via www.webvrouw.nl/ongesteld_zijn vind je oa informatie terug over de keeper, de mooncup en de divacup.
- Op www.menstruatiewijzer.be vind je daarnaast ook nog informatie over katoenen maandverbanden.
- Voor mensen die meer wensen te weten over dit onderwerp en/of het niet bij de alternatieve shopping willen houden is de activistische site www.bloodsisters.org een must. Hier kun je oa ook terecht voor aanwijzingen om zelf een katoenen maandverband te maken...
- Meer info over het gebruik en de verkrijgbaarheid van bovenstaande alternatieven kan je bekomen via De Nar (zie Info op laatste pagina) of via angry_kitty@lycos.com.
- Meer weten over de geschiedenis van de menstruatie? Het Museum of Menstrual and Woman’s Health is raadpleegbaar via www.mum.org.

16 juli 2005 om 14u - Zuidpark Gent

Oproep tot betoging tijdens de openingsstoet van de Gentse Feesten

De Gentse feesten is een a-politiek gebeuren waarbij het Gentse volk eens uit de bol mag gaan. Het wordt dan eventjes voor tien dagen toegelaten om zat en nuchter van cultuur te genieten. Toch stelt de Gentse feesten niet veel meer voor daar er meer en meer gekozen wordt voor massaconsumptie en het content stellen van de massa; tien dagen lang. Ondertussen zitten meer en meer mensen in de gevangenissen en wordt ware schoonheid niet erkend in de stad Gent en andere steden. Via o.a. hun computersystemen en repressie-apparaat weten zij iedereen meer en meer te controleren. O.a. in de buitenwijken van de stad Gent breken ze mooie en nog bruikbare gebouwen af om in de plaats controleerbare en op winst gebaseerde gebouwen neer te zetten. Via het geven van subsidies aan allerlei socio- culturele verenigingen weten zij iedereen naar hun kant toe te trekken. Toch ligt de waarheid ergens anders. Door hun politiek, een politiek van de ware machthebbers, ontaarden de steden in ééntonigheid en apathie. Toch laten we het hier niet bij. Als werknemers, werklozen, gepensioneerden, migranten, vluchtelingen, artiesten, krakers eisen wij onze ruimte terug. Een ruimte die ooit van ons was. Daarom roepen wij op om af te komen naar de kleurrijke en muzikale optocht los van de traditionele openingstoet van de Gentse feesten. Om duidelijk te maken aan de bevolking dat wij als,...niet meegaan in hun verrechtsing en controlemaatschappij. Omdat wij willen leven en vrij willen zijn... Omdat vrijheid niet gekocht wordt maar gegeven wordt.

Comité TVT. Tegen Voor Tegen.
Tegen de verrechtsing, Voor de multiculturele samenleving, Tegen de Controlemaatschappij.

De Droomfabriek-wereld

In het era van ‘the gadgets’, ‘the cars’ en ‘the million dollar pictures’ lijden (i.p.v. leiden) we een leven dat oprechte emotie ontbeert. Elke menselijke beleving wordt voorgekauwd en uitgespuwd naar waarden waar we zelf nauwelijks een besef van kunnen vormen. Zelfs de oprechte aspiratie wordt in de kiem gesmoord en getoetst aan de dromen en idealen. The American dream, of waarin hij is uitgedraaid, blijkt een ode te zijn aan zichzelf. Een leugen om de decadentie te maskeren.



Voorbij de grote oorlog en de bipolarisatie vormen we de generatie van de welvaart. Gedrogeerd door ons vermogen stevenen we af op een afstompend nihilisme waarin we waardigheid en beleving induceren via onze geliefde vrije markt. Shoppend stelt de postmoderne mens zijn persoonlijkheid samen. Wie je bent blijkt niet langer een proces van ontwikkeling, maar een vereenzelvigen met een droomwereld. Uit hun menselijkheid verheven individuen vertellen je als halfgoden wat je moet kopen om het hoogste te bereiken. De werkelijke verrukking blijkt echter niets meer te zijn dan een droomfabriek waar enkel het mooiste en het beste nog relevant is. Het resultaat is een blinde massa, doordrongen van cynisme en ascetisme.

Op zoek naar een ware beleving, een moment dat oprecht en betekenisvol het ik zou vervullen, met het pijnlijke besef dit wellicht nooit te zullen meemaken. Verloren in deze leegte, de innerlijke woestijn, toont de mens immense weerbaarheid aan deze psychologische verkrachting. Systematisch wordt deze leemte immers opgevuld door de schijnaspiraties die we kortstondig en met veel laabeur kunnen invullen. Denk maar aan de bedrogen student die zijn ziel uiteindelijk verkocht heeft aan het slaafse werk en zijn eerste auto koopt. Ook dit is een vervulling zonder werkelijke inhoud of diepgang. Zelfs in onze omgang met elkaar dringt deze kopiecultuur door. We kijken immers niet meer naar de stand, klasse of status van een persoon (laat staan de ware persoonlijkheid). Enkel het vermogen bepaalt de bril die we opzetten. Deze herdefiniëring van de sociale status isoleert ons op eilandjes, waar we vervreemden van elkaar en dieper in het zand zakken van onze eindeloze woestijn.

De dood van de solidariteit

Binnen deze vereenzelving kijken we zwart-wit. We zien enkel wat hoger of lager staat op deze economisch gedetermineerde ladder. Concreet resulteert dit in afstandelijkheid en angst. Wederom subtiel bespeeld door media labels we alles rondom ons zoals de prijskaartjes in de supermarkt. We treden slechts in interactie voor eigen voordeel, natuurlijk naar het voorbeeld van onze teergeliefde markt. Deze meerwaardrang reduceert ons tot machines, gedreven door de opeenhoping van frustraties. Slopend op zoek naar een uitweg, verdrijven we ieder op ons pad. We hebben immers allen dezelfde in-

tenties en lopen elkaar schijnbaar voortdurend in de weg.

Het behoeft geen verduidelijking dat dit onverbiddelijk leidt tot de panische angsten en paranoia waarvan we allemaal doorvrenten zijn. Medeleven en empathie ruimen baan voor zelfzuchtig looking-glass self* denken. We toetsen steeds het beeld van onszelf aan hoe anderen dit zouden moeten zien in functie van die gedoemde ladder.

De strijd

Lees deze tekst als een agitatie. Irriteer jezelf

en proef de woede die ik voel bij elke verkrachting van het systeem op mijn integriteit. Ik wens niemand met de vinger te wijzen. Ik zou immers in de eerste plaats naar mezelf moeten kijken. In mijn ogen ontsnapt niemand volledig aan deze vereenzelving. In een wereld waar ‘fuck fashion’ de nieuwste modegril is bevat niets nog een authenticiteit. Elke vorm van verzet wordt overgenomen en doorverkocht aan de desbetreffende beweging. De voorbeelden hiervan stapelen zich op. Kijk maar naar de punk kleren, het vrijwilligerswerk... Elke werking die lijkt te ontsnappen aan dit voor wat hoort wat principe wordt omgekocht of met repressie onderdrukt.

Bovendien is het niet mijn intentie de filosoof of intellectueel te spelen. Ik wil de aandacht vestigen op een nefast aspect van dit systeem. Een facet dat in deze woelige tijden van ontwrichting en repressie wel eens minder aandacht krijgt. We beleven immers de destructie van onze planeet, de terreur van de machthebbers en elke strijd wordt in het nauw gedreven. Met onze kameraden achter tralies en de bijhorende kloppacht zijn we geneigd de klemtoon te leggen op de voelbare aspecten waartegen we strijden. Om dit gevecht levend te houden acht ik onze dromen en gevoelens van levensbelang. Willen we onszelf bevrijden van deze emotionele ketens moeten we, zoals in elk aspect van verzet, samenwerken. Affiniteitsgroepen vormen de voedingsbodem voor een nieuwe gevoelsbeleving. Op deze manier kunnen we uitbouwen wat het kapitalisme van ons rooft. Het gevoel mens te zijn zonder de hete adem van de vrije markt in onze nek. Dit krijgt vorm door wederzijds respect, solidariteit en empathie.

Deze pijlers vormen de spil van onze werkelijke dromen en creëren een mogelijkheid ons te verzetten. Beleef deze gevoelens naar je geliefden en strijdmakkers en toon dit niet alleen in haat naar de maatschappij, maar in de omgang met elkaar. Zo kan in mijn ogen een waar alternatief ontstaan, op de gewetenloze en verblinde belevingswereld van vandaag. Ik hoop dat de lezers die dit schrijfsel niet lusten, zich duchtig verslikken. Ik vraag je niet te denken zoals ik, enkel te luisteren naar jezelf.

-- Mirehn

*) looking-glass self: Spiegelbeeld: het oordeel dat men over zichzelf heeft, beïnvloed door hoe men meent dat anderen over de eigen persoon oordelen.

Integratie: de genadeslag voor de emancipatorische strijd



Een progressieve strijd voor maatschappelijke verandering vindt haar inspiratie in het idee dat alles anders zou kunnen zijn. De armoede, de ongelijkheid, de slavernij, de uitsluiting zijn slechts fenomenen die beperkt zijn in tijd en ruimte. Het hangt er maar van af hoe wij onze maatschappij organiseren, hoe wij onze relaties opbouwen, waar we waarde aan hechten. Verandering is dan ook een constante in de geschiedenis. Steeds weer staan er bewegingen van mensen op die eisen dat alles anders wordt.

Zo hebben we de voorbije eeuw de emancipatie- en de burgerrechtenbeweging gekend. Zwarten, vrouwen, holebi's eisten gelijke rechten. Vaak waren hun eisen ook veel radicaler. Ze zagen in dat hun onderdrukking diepgevoorteld zat in het hele rotte samengansel van ideeën, routines, normen en handelingen die dit systeem, deze maatschappij vormen. Men zag in dat verandering enkel te verwachten valt van een revolutionaire kritiek op de fundamente van de maatschappij zoals hiërarchie, concurrentiedenken, de patriarchale dualismen (1), enz. Tegen het einde van de 20e eeuw verzwakten deze strijden, werden de radicale kantjes er af geveild en uiteindelijk werden ze gerecupeerd. In het collectieve geheugen bleef enkel de eis voor gelijke rechten over en dit vertaalde zich in het integratie-denken.

Integratie?

Integratie: een toverwoord dat de onderdrukkers toelaat om gewillige enkelingen te kunnen excuseren; de façade voor het vuile racisme. Integratie betekent 'een volwaardig onderdeel worden van ...', maar ook 'zich conformeren aan de normen en waarden van ...' en zonder blozen: de totale beroving van elke vrijheid, van een zelf vormgegeven bestaan. Integratie betekent ook en vooral de dwang hiertoe. Integratie betekent dat 'zwarten' 'wit' moeten worden, 'vrouwen' 'mannen' en 'zigeuners' 'brave burgers'. Waarom zouden wij willen integreren? Waarom zouden wij alles willen worden wat ons onderdrukt, uitbuit, verafschuwt? Een cynisch woord waar de nieuwe, reformistische progressieven je steeds mee om te kop slaan: 'realisme'. Maw, het essentiële geloof dat alles anders zou kunnen zijn wordt vervangen door het geloof dat deze realiteit misschien niet perfect is, maar wel onwrikbaar, slechts in beperkte mate vatbaar voor verandering en

verbetering. Het geloof in integratie van 'minderheidsgroepen' is de ontkenning dat alles waarin je wil integreren gemaakt is op maat van de onderdrukkers en daarom niet zonder uitsluiting kan functioneren. We aanschouwen nu de perversie van westerse politiciers die 'de emancipatie van de vrouw' tot 'de westerse waarden' zijn gaan rekenen om zich er van te kunnen bedienen in hun racistische kruistochten. Dit is geen zuivere recuperatie, het is ook het gevolg van het uit handen geven van de strijd voor emancipatie aan het integratie-denken, aan zij die enkel belang hebben bij het bestendigen van de machtsverhoudingen en de dominantie. Zozeer zelfs dat er amper nog echte emancipatorische strijd gevoerd wordt. Hoe staat het met het verzet tegen de opgedrongen schoonheidsidealen, de heteronormaliteit (2), het patriarchale productivisme (3), het gezin en het huiselijk geweld, de rollenpatronen, de objectivering van alles wat leeft ter meerdere glorie van dode analyses, de systematische achterstelling van al wat niet blank, mannelijk of rijk genoeg is? Overal waar we vooruit gaan merken we dat het halfslachtig is, dat het terug tegen ons gebruikt wordt, en uiteindelijk staan we nergens.

Hedendaagse voorbeelden van integratie

Eén van de kenmerken van het integreren van minderheidsgroepen is het overnemen van een hiërarchisch, 'democratisch', kwantitatief (4) systeem waardoor een communicatie met de onderdrukkende krachten (staat, kapitalisme, patriarchaat, racisme, enz.) mogelijk gemaakt wordt, en aldus ook de controle gevestigd. Het is precies wat de sociaal-democraten indertijd deden toen ze ons wouden doen geloven dat het opnemen (integreren) van een sociaal element in het kapitalisme het einde van de armoede zou betekenen. Anti-kapitalistische strijd werd beperkt tot lid worden van een partij en een vakbond. Op die manier kon men de dialoog aangaan met andere politieke partijen en de vertegenwoordigers van de kapitalisten in de syndicale onderhandelingen. Door het kopiëren van alle elementen van de bestaande onderdrukking in hun organisatie ontstonden zowel in de partij als in de vakbond nieuwe elites en nieuwe onderdrukkingsmechanismen. Zaken waar aan de basis letterlijk voor gevochten waren, werden gepresenteerd als verworvenheden die de politieke top verwezenlijkt had en werden op die manier terug tegen de basis uitgespeeld. Weest content met de sociale woningen die wij voor u bevochten hebben! Of: blijft rotten in uw woonkazernes terwijl wij nog een sigaar gaan roken met onze vrienden bourgeois. Uiteindelijk paste het kapitalisme zich aan en de armoede bleef bestaan, de kloof tussen arm en rijk bleef elke dag groeien: het triestige verhaal van de 'sociaal'-democratie. Hetzelfde proces voltrekt zich in alle goedbedoelde integratie initiatieven. Een voorbeeld dat we vorige maand nog belicht hebben: het Vlaams netwerk van Verenigingen waar armen het woord nemen. Alleen de naam al loopt over van goedbedoelde integratietaal. Blijkt wel dat sommige armen de indruk hebben dat "het netwerk meer dient om ons aan het lijntje te houden en braaf te houden". "Zij worden gebruikt als filter om de overheid van de echte kritiek te vrijwaren en diezelfde overheid intussen in de gelegenheid te stellen naar buiten toe te doen uitschijnen als zou er naar het woord van de ar-

men geluisterd worden". (5) Zou het kunnen dat paternalisme structureel vervat zit in de sociale sector, hoe hard sommigen die daar actief zijn het ook anders zouden willen zien? De scheiding tussen 'professionelen' en 'doelgroep', tussen 'hulpverleners' en 'cliënten' is geschoeid op de leest van de politieke scheiding tussen machthebbers en burgers, de kapitalistische relatie tussen producent en consument. Zij is even onoverbrugbaar en even weinig efficiënt wat emancipatorische strijd betreft. Nog recenter is de aandacht voor en de roep om een goed functionerende moslimexecutieve. Het totale gebrek aan communicatie tussen moslims en niet-moslims is wel degelijk een gigantisch probleem. Zou dit misschien aan het allesoverweldigende racisme kunnen liggen? Het racisme dat ieder zich doet opsluiten in 'haar/zijn' gemeenschap en alle contact onmogelijk maakt? Anti-racistische strijd is het enige antwoord. De moslimexecutieve lijkt echter een ander doel te dienen. Het gaat er niet om dat alledaagse moslims op straat zouden praten met alledaagse niet-moslims, maar dat 'de moslim' in contact zou staan met de overheid. Alweer stelt men een vervreemdende, hiërarchische organisatie in de plaats van echt wederzijds contact. Het lijkt eerder op een vraag naar controle dan op een anti-racistische strijd. In wiens belang is het overleg tussen de moskeeën en de overheid? Wat zijn de gevolgen van de omweg die de overheid is om vanuit de moskeeën te communiceren met niet-moslims? Wat is de anti-racistische slagkracht van een organisatie die een kopie is van het systeem waar het racisme uit voortspuit?

Een andere emancipatie: anarchafeminisme

De anarchistische beweging is, net zoals zoveel sociale en politieke bewegingen, vooral een mannenzaak geweest. De anarchistische strijd, universeel en van alle tijden, is daarentegen altijd ook een vrouwenzaak geweest. Tegenover de vele bekende mannelijke anarchisten sinds de 19e eeuw staan miljoenen mensen die in opstand zijn gekomen tegen hun onderdrukkers en uitbuiters. Niet toevallig waren het vaak vrouwen die het voortouw namen in allerlei opstanden en revoltes. Anonieme mensen die nooit de door mannen geschreven geschiedenis (his story) boeken hebben gehaald. Emma Goldman (6) is hier een uitzondering op de regel. De anarchistische collectieven vandaag die feminisme serieus nemen en als een essentieel onderdeel van hun strijd zien zijn nog steeds uitzonderingen. Nochtans is een sociale strijd zonder feminisme ondenkbaar. Eén van de belangrijkste inzichten van het feminisme, de noodzaak om alle patriarchale breuken ('ratio' vs 'emotie', 'cultuur' vs 'natuur', 'subject' vs 'object', 'mens' vs 'dier', 'man' vs 'vrouw', 'ernstig' vs 'speels', etc) omver te werpen, is eigenlijk één van de essenties van het anarchisme. De strijd tegen het patriarchaat is niets apart omdat alle vormen van onderdrukking in sé patriarchaal zijn. De sérieux van de staat en de economie staan recht tov de speelsheid van een kind. De emotionele zwakte van het hiërarchisch denken (7) vertoont grote gelijkenissen met de rationele façade van het machisme. De opsluiting in kampen, gevangnissen, psychiatrische centra, militaire kazernes, werkplaatsen en scholen staat rechtstreeks in verband met het opsluiten van verlangens en emoties. Wat dachten de liberale feministen toen ze toejuichten dat vrouwen in het stemhokje mochten kruipen, op 'de arbeidsmarkt' kwamen, academici werden, militairen werden, enz.? Bij veel reformistische feministen heerste het na- ➤ p.6

kNarig

TERREUR - In Zimbabwe voert de staat een voortdurende terroristische aanval op de armen in de steden. Ongeveer 1 miljoen 500.000 mensen zijn dakloos geworden nadat bulldozers verschillende sloppenwijken vernield hebben. Minstens 30.000 straatverkopers zijn gearresteerd en inmiddels hebben het leger en de flikken ook de volkstuinten in verschillende steden platgewaaid. In de volkstuintjes in Harare (de hoofdstad van Zimbabwe) werd maïs voor 1/5 van de stadsbewoners gekweekt. De operatie 'Weg met de rommel' zou tot doel hebben de armen terug het platteland in te jagen omdat ze daar makkelijker te controleren zijn. Het volksverzet organiseert zich, maar staat momenteel zwakker dan de zelfzekere olifantenpoot van president Mugabe.

ALLES MOET VRIJ! - Zweedse flikken op patrouille hebben dekking moeten zoeken voor een geëmancipeerde zebra en vier lama's. Samen met zes kamelen onsnapt de vrijheidslieveden uit de slavernij van het circus. Hun pas verworven vrijheid werd hun evenwel wat later terug ontnomen.

REPRESSIE - De vlaamse regering wil de gemeenten stimuleren om 'wrevelboetes' in hun politiereglement in te schrijven. Er zullen vormingen georganiseerd worden en modelreglementen opgesteld. Het gaat o.a. over boetes voor openbare vergaderingen in open lucht, niet-identificeerbaar rondlopen, skateboarden, graffiti en het kraken van gebouwen.

KOEKJE VAN EIGEN DEEG - In Amsterdam is sinds korte tijd de groep 'Controleurs in Beeld' actief. Zij achtervolgen, identificeren, fotograferen en publiceren de sociale controleurs die huisbezoeken brengen bij mensen die een uitkering hebben. Op deze manier willen zij een nieuwe impuls geven aan de strijd tegen de staatsrepressie tegenover de niet-rijken in deze samenleving. Wordt vervolgd!

NACHTJE STAPPEN IN PARIJS - In een banlieue van Parijs raakten vijftien flikken gewond, waarvan drie ernstig, toen tientallen sociale rebellen de arrestatie van een autodief verhinderden. Het gevecht, dat lijf aan lijf, met knuppels en met stenen werd uitgevochten, duurde meer dan anderhalf uur. Lang leve de klassensolidariteit, geen flikken in onze straten!

DIERENBEVRIJDING IN HET MIDDEN-OOSTEN - In het kader van de internationale boycotdag tegen Procter&Gamble bezetten onze vriendenINNen uit israhel op zondag 22 mei de kantoren van de mno in Tel-Aviv. Twaalf activisten drongen de gebouwen binnen en eisten de stopzetting van de tereur tegen 'dieren'. De werknemers hadden zich intussen afgezonderd en na een uur werden de lokalen ontruimd door de (wan-)ordehandhavers. De strijd tegen de uitbuiting en onderdrukking van 'dieren' gaat door, zo lieten onze vriendINNen nog weten... Zie www.onestruggle.org

> *p.5* ieve idee dat vrouwen het systeem zouden ‘zuiveren’, dat door de ‘vrouwelijke’ inbreng de politiek eerlijker zou worden en het marktdenken zachtaardiger. Emma Goldman waarschuwde hier al voor: het bleek een historische fout te zijn. Om zich te bewijzen in het mannetjeswereldje moeten vrouwen zich zelfs vaak nog veel harder opstellen dan hun mannelijke voorbeelden. Een zakenvrouw moet onmenselijker zijn dan zakenmannen om carrière te maken, de onderzoeksters in de wereld van de wetenschap doen flink hun best om levende wezens -mensen (sociale wetenschappen) én niet-menselijke dieren (biologie)- even gevoelloos als objecten te beschouwen als hun mannelijke collegas en in radicale kringen telt een vrouw vaak pas als ze bewezen heeft nog stoerder te zijn als haar companen. Het is ongetwijfeld heel bevrijdend voor vrouwen om uit de hen opgelegde rolpatronen te breken, maar deze bevrijding was te vaak éénrichting-verkeer: mannen bevrijdden zich nooit uit de hen opgelegde rolpatronen en het resultaat was dat er slechts heel weinig omgevingen gecreëerd werden waar mensen echt hun eigen persoonlijkheid konden ontwikkelen, los van de patriarchale druk. Ipv van de bevrijding kwam er al te vaak een halfslachtige integratie van vrouwen in het patriarchale model.

Een andere emancipatie: het leven!

De emancipatie van het volk (het ene volk op de wereld: de mensen) staat nergens. De gevangenis, het kapitalisme, de politie-agent zijn zo diep in onze hoofden doorgedrongen dat we het zelf niet meer beseffen. De enige vorm van vrijheid die we nog kennen is diegene die we kortstondig kunnen consumeren in discotheken, op de schermen en op de grote reclameborden. Onder-tussen verdeelt men de mensen in ‘autochtonen’ en ‘allochtonen’ en zelfs dat aanvaarden we. De ‘allochtonen’ zouden geïntegreerd moeten maar eigenlijk zijn sommige ‘autochtonen’ dat ook nog niet. Aan ons is het leven. Wij kunnen leren en strijden, de liefde bedrijven (in de zeer ruime zin van het woord) en onze woede tegen de miserie uitschreeuwen, elkaar op straat ontmoeten en ideeën uitwisselen, elkaar leren kennen en relaties opbouwen van solidariteit, vrijheid en gelijkheid. Het is uiteraard daar dat de sociale strijd voor echte emancipatie ligt. Laten we allemaal (wij met onze duizenden verschillende huidskleuren en seksuele voorkeuren, afkomstig uit de vijf hoeken van deze wereld, met onze verschillende talenten en gebreken) ons best doen om zo slecht mogelijk te integreren en zo goed mogelijk te leven!

-- Kevin

(1) *Patriarchale dualismes: ‘ratio’ vs ‘emotie’, ‘cultuur’ vs ‘natuur’, ‘subject’ vs ‘object’, ‘mens’ vs ‘dier’, ‘man’ vs ‘vrouw’, ‘ernstig’ vs ‘speels’, etc. Een reeks tegenstellingen die gebruikt worden om bepaalde groepen uit te sluiten door de dominantie van het eerste op het laatste en de toekenning van het dominerende aan de man, de blanke en het gedomineerde aan de vrouw, de niet-blanke. Zie ook verder in het artikel.*
(2) *Heteronormaliteit: heteroseksualiteit als norm waar andere vormen van seksualiteit afwijkingen van zijn*
(3) *Productivisme: de idee dat enkel iemand die produceert -die uit gaat werken- waardevol is; een identiteit halen uit het feit dat men werkt, niet dat men leeft. Patriarchaal productivisme: Enkel het (‘mannelijke’) ‘productieve’ werk erkennen als waardevol, tov wat aan vrouwen overgelaten wordt, de ‘reproductieve’ taken.*
(4) *kwantitatief: gebaseerd op cijfers, statistieken, tabellen, aantallen, enz. Tov kwalitatief: gebaseerd op kwaliteit.*
(5) *Zie Nar nr. 197 , p.1*
(6) *Emma Goldman: Eén van de weinig vooroorlogse vrouwelijke anarchisten die de (anarchistische) geschiedenisboekjes gehaald heeft, ook bekend als ‘Rode Emma’*
(7) *Hiërarchisch denken: het geloof dat een verticale organisatie van de samenleving noodzakelijk is omdat het individu niet in staat zou zijn om de verantwoordelijkheid te nemen over haar/zijn eigen leven en oversten nodig heeft structuur te kunnen hebben. Een hiërarchie is dus slechts mogelijk door het psychologische ongelooft in het eigen vermogen om verantwoordelijkheid op te nemen, en door de emotionele vlucht die het uit handen geven hiervan aan oversten in feite is: de relatie tussen een overste en zijn onderdaan is een mechanische, rationele relatie waarbij emoties uitgebannen worden, gereserveerd worden voor de momenten dat de overste en de onderdaan niet bij elkaar zijn of tenminste buiten hun formele hiërarchische context (op kantoor vs op café).*

KRONIEK

14 MEI ARGENTINIË - In Buenos Aires (Argentinië) negeren anarchisten een uitdrukkelijk politieverbod door samen te komen aan de gevangenis. Deze solidariteitsactie met de Aken-gevangenen in Duitsland gaat gepaard met een aanval op de gevangenis waarbij grafitti wordt gespoten, stenen worden gesmeten en vuurwerk wordt afgestoken. Grupos anárquicos insurgentes

19 MEI ITALIË - In Genua worden de ingangen van de metrostations gesaboteerd in solidariteit met de immigranten in strijd in de asielcentra. De actie volgt op een revolte in het gesloten asielcentrum Brunelleschi in Torino. Een week daarvoor werden ook in Lecce 5 anarchisten gearresteerd die actief zijn in de vluchtelingenstrijd. Zie <http://digilander.libero.it/tempidiguerra/>

19 MEI GRIEKENLAND - Een anarchistische betoging in Griekenland, die was georganiseerd als protest tegen het politiegeweld (schieten) op 10 mei tegen anarchisten en tegen het racisme van de Griekse staat, draait uit op een directe confrontatie met de politie. De rellen duurden bijna twee uren. Er worden stenen, molotovs,... gesmeten en vele structuren van het kapitaal en de staat moeten eraan geloven.

22 MEI ITALIË - Giogri Manari, de commissaris van de politie van Lecce, krijgt een bombrief opgestuurd. De actie wordt opgeëist door Narordnaja Volja/Informele Anarchistische Federatie in solidariteit met de immigranten Ibracheihk, Sdairi, Fall en Diagne die enkele dagen daarvoor vermoord werden door de politie.

21-22 MEI FRANKRIJK - In Grigny vinden twee nachten lang rellen plaats tussen jongeren en ordediensten. Stenen, molotovs, brandende vuilbakken,... Enkele dagen daarvoor waren twee jongeren die met een gestolen brommer rondreden neergeschoten door de politie.

24 MEI ITALIË - In Turijn en Modena vinden solidariteitsacties plaats met immigranten in strijd. In Turijn wordt een bombrief verzonden naar het commissariaat van San Salvario, waar enkele dagen daarvoor twee Senegalese immigranten waren vermoord. In Modena komt er een bombrief aan bij de voorzetter van Misericordia (een katholieke instelling die de asielcentra managet). De acties worden opgeëist door de Anarchistische Informele Federatie. Ondertussen vinden in beide steden heftige betogingen plaats tegen het repressieve asielbeleid en de asielkampen.

26 MEI BELGIË - In Aalst werden de ruiten van een McDonalds-restaurant en een bontwinkel ingesmeten en beklad met grafitti. De kameraden werden evenwel enkele uren later opgepakt.

27 MEI ITALIË - Er wordt een poging ondernomen tot brandaanslag tegen het Provinciehuis van Ancona. De media of politie ontvingen geen opeising, maar vermoeden dat het gaat om een solidariteitsaan-slag met de gearresteerde anarchisten (in Bologna, Rome,... werden op 26 en 27 april 110 mensen in vervolging gesteld en 10 mensen gearresteerd).

31 MEI NEDERLAND - Een aangekondigde ontruimingsgolf van kraakpanden wordt beantwoord met brandende barricades en rellen met de politie. Vooral in het Rokin-kraakpand werd er serieus weerstand geboden en teruggevochten.

1 JUNI FINLAND - Bij een raid op een bontbedrijf worden de teelt-schema’s vernietigd en de kooien van 100 vossen opengezet.

4 JUNI ZWEDEN - In Kinna wordt het hoofdgebouw en het gebouw van de voedselproductie op een nertsenboerderij in brand gestoken. De twee gebouwen brandden volledig af. De nertsen werden niet getroffen.

6 JUNI GRIEKENLAND - In Athene branden anarchisten in een reeks gecoördineerde aanvallen tientallen nieuw-geplaatste CCTV camera’s plat. Vijf maanden eerder was dat ook al gebeurd. Op hetzelfde momenten worden door gemotoriseerde anarchisten ook enkele tientallen bankkantoren aangevallen met molotovs.

7 JUNI ITALIË - Voor de provinciale zetel van het Rode Kruis in Caltanissetta worden twee bussen benzine met timer en onstekings-mechanisme ontdekt. Op de muur staat gespoten : ‘No CPT’ (Geen asielkampen) en een anarchieteken. Het Rode Kruis beheert overal ter wereld mee de vluchtelingenkampen en de asielcentra vanwaaruit de racistische Staat haar deportaties organiseert.

7 JUNI SPANJE - In Barcelona worden tijdens de nacht verscheidene politievoertuigen aangevallen met molotovs en benzine. De actie wordt opgeëist in solidariteit met de Italiaanse anarchisten die vervolgd wordt.

7 JUNI BOLIVIË - Na vier weken van heftige protesten, barricades en belegering van regeringsgebouwen geeft de Boliviaanse president ten midden van traangas en dynamietexplosies zijn ontslag.

9 JUNI BELGIË - De familie Ciurcur die al 3 maanden in een gesloten asielcentrum werden gevangen gehouden, slaagde erin hun deportatie te verhinderen. Ze maakten zoveel herrie dat de piloot zich genoodzaakt zag hen van het vliegtuig te laten verwijderen. Enkele dagen later werden zij evenwel toch nog gedeporteerd...

9 JUNI DENEMARKEN - De anarchistische groep “Grenzeloze Be-ate Actie” eist de verantwoordelijkheid op voor de brandaanslag tegen de auto en garage van de Deense minister van Immigratie Rikke Hvilshøj. Deze minister is verantwoordelijk voor de meest racistische en repressieve immigratiepolitiek in Europa.

10 JUNI BELGIË - Een Kempische cel van het ALF besmeurt een slachthuis in Geel met slogans en verfbommen. De actie gebeurt in solidariteit met de 2 kameraden die in Aalst enkele weken eerder voor een soortgelijke actie werden gearresteerd.

10 JUNI GRIEKENLAND - In Alimos bestookt een groep jonge anarchisten het kantoor van de heersende Nationale Democratische Partij met molotovs.

11 JUNI NEDERLAND - In Amsterdam volgt op de rellen en het politiegeweld bij het kraakpand Afrika een reeks directe acties: een huis van burgemeester Job Cohen werd aangevallen door de deur dicht te barricaderen en veel lawaai te maken; het Woning- en Bouwtoezicht werd beklad met verf en verfbommen; de ruiten van een hoofdbureau van de politie werden ingegooid; nog een politiebureau werd met flessen bekogeld en twee ruiten van het Stadhuis werden ingegooid.

12 JUNI NEDERLAND - De antimilitaristische groep Onkruid lijmt de sloten dicht van het bedrijf Aqua Vision in Utrecht. Er werd eveneens grafitti gespoten. Aqua Vision is de Nederlandse distributeur van twee bedrijven die aan de militaire beurs UDT (die rond 18 juni in Amsterdam plaatvindt) deelnemen.

14 JUNI NEDERLAND - Te Huizen in Noord-Nederland worden de sloten van Thales Communications, een belangrijke participant in de UDT wapenbeurs, dichtgelijmd. Er worden ook leuzen gespoten en verfbommen tegen de gevel gekwakt. Onkruid.

15 JUNI NOORWEGEN - Twee gebouwen van een grote vossenboerderij in Oppland worden in brand gestoken. De kooien werden vooraf opengezet zodat de vossen konden ontsnappen. De bontboeren zeggen meer aanvallen te vrezen...

15 JUNI SPANJE - Een ALF-aanval op een primatenkweekcentrum in de Camarles regio brandde de elektrische generators en kantoren plat. Een eerder poging van het bedrijf Covance om in Frankrijk een kweekcentrum te openen mislukte. De Spaanse regering zegt nu het centrum te zullen sluiten. Covance is één van de grootste Europese leveranciers van gekweekte proefdieren.

17 JUNI GRIEKENLAND - Het Instituut voor Italiaanse Cultuur in Athene wordt door anti-autoritairen en anarchisten bezet in solidariteit met de gearresteerde anarchisten in Italië.

19 JUNI NEDERLAND - Na een totaal onverwachte ontruiming van het grote kraakpand Afrika volgde een actie waarbij de designramen van de Dienst Milieu- en Bouwtoezicht werden ingesmeten. Ook werd de gevel wat bijgekleurd met verfbommen. Die Dienst was rechtstreeks betrokken bij de ontruiming.



Enkele ervaringen van een (ex-)gedetineerde

Reeds 2 jaar ben ik voorwaardelijk vrijgelaten, na 2,5 jaar in het gevangenisgedeelte van de klauwen van een duidelijk repressief systeem te zijn vastgehouden.

2,5 jaar van mijn leven waar ik volledig ongeschikt was aan hun grillen, hun opgelegde ‘rechten’ en eigenlijk vooral plichten, hun autoriteit, hun vernedering en hun repressieve tolerantie waar een democratisch masker hun ware terroriserende aard verhulde.

2,5 jaar heb ik tijd gehad in die al te eenzame, jammer genoeg weinig solidaire omgeving om na te denken over wie ik was, wat ik wou en waar ik naar toe wilde. Vele twijfels namen daarin dikwijls de overhand. Uiteraard wist ik waar ik voor zat, al waren vele verschillende benaderingen ervan mogelijk. Was ik echt die “terrorist” zoals de media – bij wijze van koosnaampje – me omschreef? Was ik echt die “politieke onnozelaar die elke beweging wel heeft” zoals een beroepsrechter me ooit eens omschreef? Was ik echt die “gewelddadige dronkaard” zoals een tot dan toe dierbaar persoon me omschreef?

2,5 jaar dus van termen en omschrijvingen, door anderen aangehaald, zonder mijn echte ik te willen (onder-) kennen. Zonder ook maar één moment stil te staan bij de onderliggende redenen, zonder ook maar één moment te willen inzien waarom mensen tot daden overgaan. Gans deze tijd moest ik me verantwoorden – of anderen deden dat wel in mijn plaats.

Toen kwam het moment waar men mij een keuze liet maken aangezien men blijkbaar vond dat ik in aanmerking kwam voor vrijlating, zij het onder strenge voorwaarden. Tja, een zichzelf tot democratisch regime verheven systeem geeft zijn dissidenten nu eenmaal – doch allicht

niet van harte – een tweede kans. Dit was ook het moment waarop ik voor de meest verscheurende keuze stond; of ik ging voor “einde straf” wat nog eens 2,5 jaar zou betekenen, of ik koos voor datgene wat toen leek als vrijheid. Weeral twijfels alom dus, omdat mijn afkeer tegenover hun gevangenis ondertussen evenredig was geworden aan de drang om er weg te zijn. Omwille van persoonlijke redenen koos ik uiteindelijk voor dat laatste.

Waarom ben ik nog steeds een gevangene?

Nu ben ik dus 2 jaar verder. Heeft dat me nu uiteindelijk opgeleverd wat ik dacht dat het was? Waarom voelt het ab-so-luut niet aan dat ik vrij ben...?

Omdat ik me nog steeds moet verantwoorden. Voorwaardelijke vrijlating is niets meer dan een voortzetting van de gevangenschap. Het is simpelweg dezelfde controle en ontmenselijking, zij het zonder tralies, prikkeldraad en cipiers. Men tracht ervoor te zorgen dat deze repressiemaatregelen zich vastzetten in je hoofd. Men tracht ervoor te zorgen dat je geen ‘misstappen’ zult begaan. Daarvoor gebruikt men justitie-assistenten, pas afgestudeerde bakvissen psychologie, die je moeten opvolgen in je dagdagelijkse bezigheden. Men gebruikt centra voor geestelijke gezondheidszorg waar gediplomeerde psychologen, psychiaters en criminologen er zich moeten van gewissen dat je niet nogmaals over de schreef zult gaan. Men gebruikt probatied commissies en voorwaardelijke invrijheidsstelling-commissies die een misselijkmakend paternalisme hanteren en durven te claimen dat

ze er zijn voor “ons eigen goed”. Zij oordelen immers of wij – criminelen en misdadigers – ons wel gedragen naar de afspraken die wij gedwongen worden te aanvaarden.

Nu, net daar ligt hun wereldvreemdheid. Vanuit hun machtspositie, hen gegeven door het democratische regime, gaan ze ervan uit dat ze de behouders zijn van hun o zo geliefde maatschappijmodel. Door dit – al dan niet met geweld opgelegde (1) – verkregen mandaat, kunnen ze niet dulden dat er dissidente stemmen klinken. En ik zou het bijna vergeten; een andere, maar daarom niet mindere vorm van controle is het vermanende vingergewijs drukken op de schadelclaims die langzaamaan op me af beginnen te komen. Een niet te miskennen financiële druk die zij-die-buiten-de-afgebakende-lijntjes-zijn-gestapt ertoe moeten brengen hun leven door een “zinvolle dagelijkse bezigheid” nog meer tot (loon)slavernij te laten verminken.

Het hoeft dan velen niet meer te verbazen dat ik mijn geduld in dit gedoe begin te verliezen en dat het steeds moeilijker wordt om mijn mond te houden tegen die onderdrukingsmechanismen. Want, los van mijn twijfels, is ook mijn politiek en sociaal bewustzijn immens toegenomen. Ik kan het niet langer meer verdragen dat men mij steeds op mijn verantwoordelijkheid blijft wijzen. Mijn agitatie richt zich nu op hen en op hun verantwoordelijkheid voor mensen in gevangenschap, en dus een systeem vertegenwoordigen én in stand houden. Men kan niet van mij verlangen dat ik alternatieven aanbied zolang hun oorlog tegen de vrijheid blijft voortduren.

Ik kan me dan ook niet meer vinden in hun dialoog- en participatiemodel, twee postmodernistische begrippen die aan ingesloten en net genoeg stem geeft om ... hen te doen zwijgen.

Verder ben ik ook geen wetenschapper die al de gedragingen van de mens tracht te doorgronden door ‘kronkels in de hersenen’ op te sporen of cellenanalyses te maken. Ik hou niet van een al te rationele benadering van het leven die ons bestaan in cijfers en tabellen tracht samen te vatten; het is me te kil, te afstandelijk en te afgebakend omdat het geen ruimte laat voor dromen en verlangens.

Net zo min ben ik een intellectueel die tracht rationele sociale analyses te maken vanuit een reformistische onderbuik. Ik sta met mijn twee voeten in een geketende realiteit. In die realiteit moet ik een weg trachten te vinden, en tegelijkertijd moet ik die realiteit vernietigen.

Er rest me niet veel anders meer dan mijn hoofd te wenden richting opstand en rebellie omdat het simpelweg een feit is dat ik nog steeds een gevangene ben. En men hoeft er niet voor ‘gezeten’ te hebben om dit te begrijpen. Wij zijn allemaal gevangenen, en dit juk moet afgeworpen worden – waarbij me het niet zoveel kan schelen welke middelen aangewend worden. Materiële – op z’n minst – doelwitten genoeg, als het hen maar pijn doet.

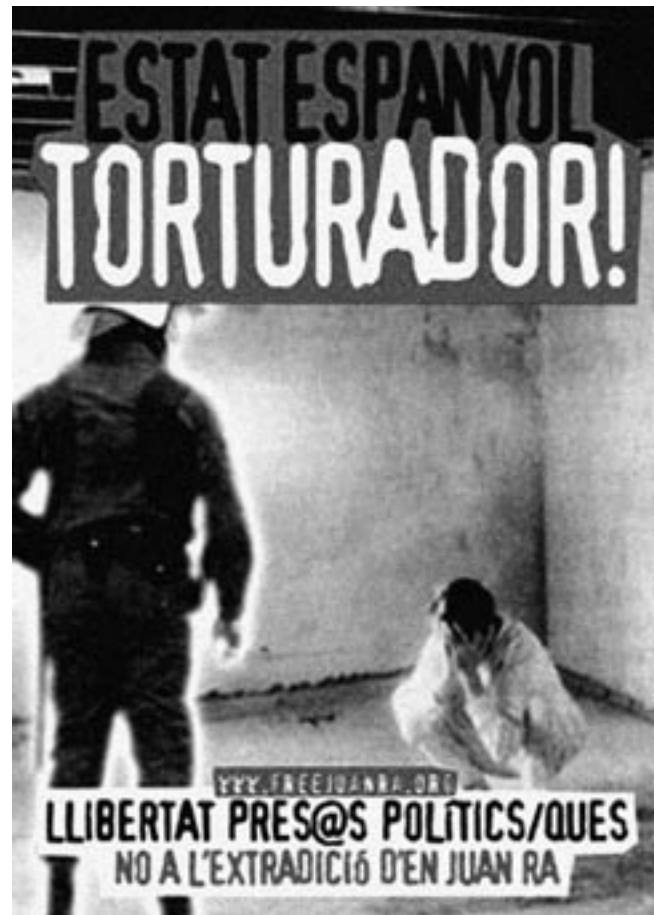
Voor mezelf zie ik echt geen andere weg meer. Ik zal jullie dus nog zien in de straten, op de barricades en in de heimelijke sluier van de duisternis. Overal en nergens.

Strijdbare groeten - Geert

(1) Zie artikel “Gewelddadig verzet voor vrijheid” in Nar 194, maart 2005.

Biografie van een folterpartij

MARIA ATXABAL werd geboren in Venezuela in 1961. Daar trouwde ze op zeventienjarige leeftijd en scheidde kort daarna. Daar ook werd haar dochter Angélica geboren in 1978. Ze studeerde er af en werkte er als leerkracht. In de jaren ’80 verhuisde ze naar Bilbao (Baskenland, Spanje) waar ze woordvoester en coördinator was van Askagintza, een lokale associatie die hulp en steun biedt aan drugverslaafden. Dat was haar werk en haar leven vanaf 1989 tot op de dag van haar arrestatie bij haar thuis in Bilbao, op 7 juni, 1996. Die nacht in juni veranderde alles. Hier volgt Maria Atxabals getuigenis over deze gebeurtenissen.



Ik doe jullie het relaas van wat me overkomen is sinds de arrestatie bij me thuis in Bilbao tot mijn opneming in de gevangenis van Carabanchel (Madrid).

Op 7 juni om kwart na twaalf belde mijn nicht me op om me de arrestatie van haar broer te melden. Ze wist me echter niet te vertellen waarom dat gebeurd was en waar hij zich bevond. Ik vroeg haar me terug te bellen van zodra ze meer wist en ging terug naar bed. Ik maakte me niet al te veel zorgen omdat ik dacht dat de arrestatie te maken had met een treinticket dat hij niet betaald had.

Om en bij half drie kwam de Guarda Civil aan bij mij thuis. Ze kwamen met twaalf à veertien manschappen en hielden mijn man onder schot. Ze namen mijn dochter en mezelf mee naar buiten. Om 2:40u werd me gemeld dat ik gearresteerd was onder isolatie en beschuldigd werd van lidmaatschap van een gewapende groep. Ik werd af-

gezonderd van mijn dochter en man en ze riepen er twee burens bij die moesten getuigen van de registratie die tot 5:00u duurde. Om kwart na vijf werd ik in slaapkledij meegenomen naar het hoofdkwartier van de Guarda Civil in Bilbao. Daar nam men eerst vingerafdrukken en foto’s. Ik werd in een cel gedumpt, waar ik een naaktfouille onderging door een vrouwelijke bewaakster. Ze gaf me kleren en nam mijn persoonlijke bezittingen in beslag. Vervolgens ondertekende ik het arrestatieformulier. Kort daarop werd ik in een auto meegenomen. Toen ik vroeg waar ze me heen zouden brengen, antwoordden ze dat ik me zou voelen als “Ortega Lara” (nvdv. Een cipier die gedurende meer dan een jaar door de ETA gegijzeld werd). Dat ze foltertechnieken te over hadden. Tijdens de reis zeiden ze me dat ik niet de eerste vermiste zou zijn. Gedurende de hele reis moest ik gebukt zitten en werden mijn ogen afgedekt. Toen ik merkte dat we in een verkeersopstopping zaten, vertelden ze me dat ze me naar de plaats zouden brengen waar weinig mensen ongeschonden uitkomen, het algemene kantoor van de Guarda Civil in Madrid. Na een lange reis werd ik door drie Guardias Civiles uit de auto gesleurd. Ik werd door een tunnel gevoerd en kreeg slagen op het hoofd, terwijl verschillende bewakers me bezwoeren dat ik er niet levend vanaf zou komen. Ik onderging dat alles geblinddoekt en belandde uiteindelijk in een cel. Na tien minuten droeg men me naar een kamer met 8 à 9 bewakers (afgaande op de stemmen) die me zeiden dat ik twee opties had: bekennen of sterven. Ze zeiden me dat een proces meer of minder er niet toe deed. Dat alle andere gearresteerden bekend hadden; dat ze alles over me wisten. Dat alles gebeurde terwijl vijf bewakers me toeriepen en duwden. Ik vertelde hen dat er vergissing in het spel was, dat ik helemaal niets wist. Toen begonnen ze in

te slaan op mijn hoofd terwijl ze me toesnauwden en traptten. Ik weet niet hoe lang het duurde, maar verloor uiteindelijk het bewustzijn. Ik werd opnieuw wakker in een cel tussen twee bewakers, mijn haren waren nat. Korte tijd later kwamen ze terug. Ze begonnen me opnieuw te ondervragen en zeiden me nogmaals dat de anderen bekend hadden; dat zwijgen niet de moeite waard was. Opnieuw ontkende ik alles en zei hen dat het een vergissing was. Ze duwden me en sloegen me opnieuw op het hoofd. Er waren, afgaande op hun laarzen, zo’n twaalfal bewakers aanwezig.

Ik weet niet hoeveel tijd er voorbij ging, maar later bracht men me terug naar mijn cel. Een bewaker zei me dat ze me zouden verpletteren; dat anderen mijn schuld bekend hadden; dat geen gudari (nvdv. Zo worden de ETA-leden genoemd) voet bij stuk houdt en ze allemaal bekennen; dat het niet de moeite waard was de martelaar uit te hangen voor die lafaards. Ze wierpen me in een cel en gaven me water en eten, maar ik weigerde. Eén of twee uur later kwamen ze opnieuw mijn cel in om te zeggen dat de anderen bekend hadden; dat het beter was voor mij ook te bekennen, maar ik bleef hen zeggen dat ik er niets van af wist. Ze zeiden me dat ik mijn keuze gemaakt had en gingen weg. Nauwelijks had ik de tijd om te bekomen of ze kwamen terug en namen me mee naar een kamer. Toen ik de kamer binnenging, sloegen ze me in het gelaat en traptten me. Ze riepen me toe: “moordenaarshoer, je zal wel leren...Heb je ooit een fles door je reet gehad? Nu zal je het voelen”. Ze ontkleedden me terwijl ik bleef volhouden dat het allemaal een vergissing was. Eén van hen nam me vast bij de hals, terwijl de andere hem waarschuwde op te letten voor littekens. Ze duwden me op een tafel, terwijl ze riepen: “Eerst door de kont en dan door >p.8

> p.7 de kut”. Toen kreeg ik een angstaanval en verloor het bewustzijn. Ze namen me van de tafel af en zorgden dat ik lucht kreeg terwijl ze zeiden: “Verdomme, deze zou wel eens problemen kunnen geven”. Vervolgens wilden ze me mond-op-mondbeademing toedienen, maar ik verzette me. Ze legden me te rusten en gaven me een sinaasappel te eten. Omdat ik alles weigerde, nam een van hen een slok en gaf de fles vervolgens aan me door, maar ik bleef weigeren (nvdv. Tijdens folter worden er vaak middelen toegediend via eten en drinken).

Korte tijd later werd ik meegenomen voor een sporenonderzoek bij een dokter en bezwoor men me te zwijgen of te sterven. Ik weigerde me te laten onderzoeken. Terug in de cel hoorde ik een bewaker zeggen “we hebben haar! Het meisje zal geneukt worden”. Vervolgens brachten ze me naar een andere kamer met een andere bewaker die me vertelde dat mijn dochter ook gearresteerd was en dat hij ontslagen kon worden voor het doorgeven van die informatie. Hij zei me twee keer na te denken over mijn verklaring en verliet de kamer. Toen hij de deur opende, hoorde ik een stem, waarvan ik dacht dat het mijn dochter was: “Ama! (mama in het Baskisch) Waar is mijn moeder?” Onder mijn masker door meende ik in de deuropening naast bewakersbotinnen de broek en de schoenen van mijn dochter te herkennen. Opeens kwamen acht à tien bewakers de kamer binnen en begonnen de ondervraging. Ik herhaalde opnieuw dat ik nergens iets van afwist. Daarop sloegen ze me en zeiden me dat ze mijn dochter zouden ondervragen. Ze gingen weg en lieten de deur open, zodat ik mijn dochter hoorde schreeuwen: “Nee!” Toen kwamen ze terug en zeiden me: “De fles in haar kut zal ter ere van jou zijn!” Ik zei hen dat ze mijn dochter met rust moesten laten; dat ik eender wat zou tekenen, maar dat ze mijn dochter moesten laten gaan. Toen ze terug kwamen, zeiden ze:”wat je moet vertellen, is de waarheid.” Ik herhaalde opnieuw dat ik niets wist. Toen ze zich realiseerden dat ik me miselijk voelde en niet op mijn benen kon staan, brachten ze me terug naar de cel en gaven me opnieuw water en een sinaasappel.

Later bracht men me terug naar de forensische dokter. Ik vertelde hem over mijn angstaanval en mijn moeilijkheden om te ademen. Hij schreef me Orfidal voor en ik vroeg hem om

maandverbanden omdat ik begon te menstrueren. Ze droegen me opnieuw naar de cel en gaven me medicatie en maandverbanden. Vervolgens brachten ze me naar een andere kamer. Terwijl ik binnengeleid werd, hoorde ik enkele bewakers zeggen: “Angélica, als je moeder haar verstand gebruikt, zal je hier snel uit komen.” In die kamer stonden ze me toe te gaan zitten en vroegen ze me of ik in contact was gekomen met bepaalde mensen. Ik zei hen dat dat niet zo was, waarop ze me in de schaamstreek traptten. Ze zeiden me dat mijn dochter slechts enkele slagen in het aangezicht zou krijgen en dat ze later nog wel zou zien. Toen zeiden de bewakers tegen elkaar: “Deze hoer verstaat er echt niets van...ga naar haar dochter toe en vergeet dat het een meisje is.” Toen schreeuwde ik uit dat ik wel degelijk in contact was geweest met die mensen, maar dat ze mijn dochter met rust moesten laten. Daarop werd ik verder ondervraagd. Toen ik een antwoord gaf dat hen niet beviel, sloegen en duwden ze me opnieuw.

Ik werd terug naar de cel gebracht waar ze me papieren toestopten: mijn verklaring waarin verschillende mensen beschuldigd werden. Ik werd naar nog een andere kamer gebracht, waar ik een verklaring moest afleggen aan een advocaat. Ze droegen me op de verklaring van de papieren af te leggen. Ze zeiden me ook dat als ik de folter zou aanklagen mijn dochter daarvoor zou boeten. Op dat ogenblik kon ik mijn dochter horen huilen. Ik gaf de verklaring die ze wensten, maar bracht kleine veranderingen aan. Op de terugweg naar de cel zeiden ze: “ETA hoer, je hebt met onze voeten gespeeld... nu zal je zien hoe wij met jouw dochter spelen.Als we klaar zijn met haar zullen we jou tonen hoe je moeder zich voelt.” Mijn moeder lijdt aan Alzheimer.Ze lieten me achter in de cel en kwamen terug om me naar de forensische dokter te brengen. Dan terug naar de cel en vervolgens naar een andere kamer. Daar zeiden ze me dat ik opnieuw een verklaring moest afleggen, maar deze keer geen ‘fouten’ mocht maken, want dat ze mijn hele familie opgepakt hadden; dat mijn vader in het ziekenhuis lag en dat ik hem moest helpen. Ik legde een verklaring af aan een andere advocaat, terwijl ze me foto’s toonden en mijn geschrift controleerden. Daarop brachten ze me naar de cel en feliciteerden ze me met de verklaring; de volgende stap was voor de rechter; iedereen deed het goed en als ik het goed deed, zou mijn dochter snel vrijkomen. Anders

zou mijn dochter boeten in Madrid en mijn neef in Bilbao. Daarop stonden ze me eindelijk toe te rusten.

Uren later brachten ze me naar de Audiencia Nacional (uitzonderingsrechtbank voor anti-terrorismezaken). Ik aanvaardde er mijn verklaring en kloeg de folter niet aan in de hoop dat mijn dochter en neef het goed zouden stellen. Ik was van de wereld, verward, zwak en angstig en die angst nam nog toe toen ik zag dat mijn advocaat er niet was. Toen er me naar gevraagd werd, ontkende ik echter samen gewerkt te hebben of te behoren tot een gewapende groep. Later mocht ik gedurende enkele minuten mijn advocaat spreken en vernam ik dat mijn dochter en man in veiligheid waren. Daarop werd ik naar de gevangenis van Carabanchel gestuurd. Toen ze me daar opnamen, dachten ze dat ik een drugverslaafde was met afkickingssymptomen en werd ik alleen opgesloten. In de gevangenis kloeg ik de folteringen aan bij de sociale assistent en de psycholoog.”

Maria werd over de hele lijn vrijgesproken van alle beschuldigingen (o.a. omdat haar verklaringen onder dwang afgenomen werden), maar lijdt aan ernstige post-traumatische stoornissen, flash-backs... Verschillende medische rapporten bevestigen dit en leggen rechtsreeks de link met de folteringen die ze onderging. Na een proces voor een grondwettelijk hof, waarin de aanklacht van de folter ondanks de bewijzen en rapporten botweg afgewezen werd, dient Maria in juli een klacht in bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens.

Individuen en groepen die haar willen steunen, worden uitgenodigd volgende ondersteuningsbrief op te sturen en lokale solidariteit te betuigen. Ook in Strasbourg is iedereen welkom op 11 en 12 juli

contact: salhaketa@salhaketa.euskalnet.net
-- Maria Atxabal Solidariteitsgroep

María Atxabal Soldarity Campaign

Against Torture and torturers’ Impunity in the Spanish State

On 1996 June 7th. María ATXABAL PUERTAS was arrested at her home in Bilbao. Four years later, she denounced the physical and psychological tortures that she suffered during her isolation days in Madrid police cells.

But the trial against the four guardias civiles who she accused to, has never happened in the Spanish State: the different Courts in Bilbao and Madrid had not developed any firm accusation against the torturers and finally, on 2005 January 12th, the Constitutional Tribunal has formally closed the case. These Courts had not taken in consideration either María ATXABAL’s testimony, either the medical and psychological statements confirming the tortures on María as well as their effects. By closing this case, the Spanish Judicial System is confirming the IMPUNITY OF TORTURE in the Spanish State, and is denying JUSTICE FOR MARÍA. So doing so, María ATXABAL is going to present, next July 11th her APPEAL to the European Court of Human Rights in Strasbourg (France). Accompanying this letter you will find María Atxabal Solidarity Manifest, and a short history about María’s tortures and its consequences.

If you want to help us in María’s support, you can sign up the Manifest by sending a written letter of support to: Asoc. SALHAKETA c/URIBARRI 2, 3o dcha. 48007 BILBAO (Bizkaia). SPAIN
Contact phone. 0034-944464100
Or by sending a support e-mail to : salhaketa@salhaketa.euskalnet.net

Thank you very much in María’s name.
Bilbao, 2005 June 1st.

VEGAN DELI-CORNER



Situatie: je wil samen genieten van een namiddagje gezellig koken en lekker veganistisch eten. Je verzamelt het nodige voedsel en bekijkt zorgvuldig de ingrediënten. Vaak staan daar chemisch klinkende woorden en E-nummers op waar je niet van weet of ze plantaardig zijn. Vanaf nu heb je een mooi lijstje dat je kan meenemen of ophangen in de (volks)keuken met alle niet-plantaardige E-nummers. Verknip je Nar en maak er iets leuk van!

E-nummers zijn code aanduidingen voor bepaalde voedseladditieven als kleur-, geur- en smaakstoffen, emulgatoren, conserveer- of glansmiddelen. Hieronder staan alleen de E-nummers die toegestaan zijn in de E.U.
Een dikgedrukt nummer is zeker van dierlijke oorsprong, de rest is mogelijk van dierlijke oorsprong.



101 - riboflavine, lactoflavine, vitamine B2 en riboflavine -5’- fosfaat

120 - cochenille, karmijn(zuur)

153 - carbo medicinalis vegetabilis, koolstof

161b - luteïne

161g - cantaxanthine

234 - nisine

252 - kaliumnitraat, salpeter

270 - melkzuur

322 - lecithine

325 - natriumlactaat

326 - kaliumlactaat

327 - calciumlactaat

341 - calciumfosfaten, met name tricalciumfosfaat

422 - glycerol, glycerine

431 - polyoxyethyleen -(40)- stearaat

432 - polyoxyethyleen -20- sorbitaan-monolauraat, polysorbaar 20

433 - polyoxyethyleen -20- sorbitaan-mono-oleaat, polysorbaar 80

434 - polyoxyethyleen -20- sorbitaan-monopalmitaat, polysorbaar 40

435 - polyoxyethyleen -20- sorbitaan-monostearaat, polysorbaar 60

436 - polyoxyethyleen -20- sorbitaan-tristearaat, polysorbaar 65

442 - ammoniumfosfatiden

470a - natrium-, kalium- en calciumzouten van vetzuren, stearaten

470b - magnesiumzouten van vetzuren

471 - mono- endiglyceriden van vetzuren

472a - azijnzuresters van E471

472b - melkzuresters van E471

472c - citroenzuresters van E471

472d - wijnsteenzuresters van E471

472e - monoacetyl- en diacetylwijnsteenzuresters van E471

472f - azijnzuur- en wijnsteenzuresters van E471

473 - sucrose-vetzuresters, suikeresters

474 - sucroglyceriden

475 - polyglycerolesters van vetzuren

476 - polyglycerol-polyricinoleaat

477 - propyleenglycolesters van vetzuren

479b - thermisch geoxydeerde sojaolie verkregen door reactie met E471

481 - natriumstearoyl-2-lactylaot

482 - calciumstearoyl-2-lactylaot

483 - stearyltraat

491 - sorbitaanmonostearaat

492 - sorbitaantristearaat

493 - sorbitaanmonolauraat

494 - sorbitaanmono-oleaat

495 - sorbitaanmonopalmitaat

570 - vetzuren, stearinezuur

585 - ijzerlactaat

626 - guanylzuur

627 - natriumguanylaat

628 - kaliumguanylaat

629 - calciumguanylaat

630 - inosinezuur

631 - dinatriuminosinaat

632 - dikaliuminosinaat

633 - calciuminosinaat

634 - calcium-5’-ribonucleotiden

635 - dinatrium- 5’-ribonucleotiden

640 - glycine

901 - bijenwas

904 - schellak

920 - l-cysteine

1105 - lysozym

1518 - glyceryltriaceaat, triacetine

Bron: <http://www.veganisme.non-profit.nl/info/enummers.htm>

Interview met Xosé Tarrio

Dit interview verscheen oorspronkelijk in het magazine ‘Marea Negra’ (nr.3, juli 2003).

<http://mareanegra.unionlibertaria.org>

Xosé Tarrio was toen één maand vrij. In september 2003 werd hij opnieuw aangehouden en aangeklaagd voor vier overvallen. In mei 2004 werd hij berecht en schuldig bevonden voor drie overvallen. Hij werd veroordeeld tot 11 jaar gevangenisstraf en opnieuw de gevangenis van Teixeiro ingestuurd. Zijn gezondheid ging snel achteruit (Xosé leed aan AIDS) en in juli 2004 kreeg hij ernstige hersenproblemen. De gevangenisautoriteiten stelden hem pas in augustus in voorlopige vrijheid. In september 2004 raakte hij in coma, en stierf in december 2004.

Xosé is eindelijk vrij: geen gevangenis meer, geen folteringen en vernederingen. Hij laat ons zijn oneindig menselijk verhaal na; vol successen en vergissingen. Wij blijven achter met de herinnering aan zijn persoonlijke waardigheid, zijn door het gevecht tegen de gevangenis gestriemde gelaat. De dokters zeiden dat Xosé ziek was; wij zeggen dat het de samenleving is die ziek is. Hij stierf niet, maar werd vermoord. Vandaag is het Xosé, morgen iemand anders en zo volgen de dagen elkaar op. We kunnen hem enkel hulde brengen door zijn ideeën in onze harten en daden uit te dragen; schouder aan schouder, tot we de gevangensmuren verbrijzelen. Dát zal ons eerbetoon zijn.

Hoe komt het dat duizenden mensen als jij tot een korte gevangenisstraf veroordeeld worden en binnen de gevangensmuren bijkomende straffen krijgen die soms meer dan honderd jaar beslaan?

XOSE TARRIO: De gevangenis is een plaats waar men mensen altijd probeert te vernederen en je hebt mensen die deze vernederingen slikken en mensen die weigeren dat te doen. Als je de vernederingen toestaat, zit je de strafmaat uit en verlaat de gevangenis. Wie de vernederingen weigert te ondergaan, heeft vaak dertig tot veertig jaar voor de boeg. Dat bevinden zich in deze situatie, zowel zogenaamde politieke als sociale gevangenen, die er pas in de gevangenis voor kiezen zich te verzetten tegen hun omstandigheden. Zij organiseren muiterijen, weigeren de cel te verlaten, ondernemen onsnappingspogingen, stellen eisen etc. En op deze protesten volgen nieuwe processen en veroordelingen die je strafmaat met jaren verlengen. Je wordt in isolatie opgesloten en belandt uiteindelijk in het speciale FIES-regime: de isolatie binnen de isolatie. Dat niemand denkt dat de gevangenis een democratische instelling is: je wordt erin gedumpt en ze doen met je wat ze maar willen.

Op welk ogenblik zag je in wat er werkelijk gaande was en nam je een ideologisch standpunt in?

XOSE TARRIO: Mijn sociaal bewustzijn heeft zich binnen de gevangensmuren gevormd. Meer specifiek kon ik me vereenzelvigen met het anarchistische ideeëngoed. In de gevangenis werd ik me bewust van de onderdrukking die daar plaatsvindt; ik zag in tot op welke hoogte men een mens de kop in kan drukken en beroven van zijn vrijheid en basisrechten. Wanneer je in verzet komt; je bewust wordt van wat ze met je doen en van je verlangen, op dat ogenblik verander je.

Hoe ervaarde je die bewustwording?

XOSE TARRIO: Ik begon te lezen, mensen te contacteren en bewegingen te zoeken waarin ik mezelf kon herkennen. In mijn geval was dat de anarchistische beweging, die me geholpen

heeft uit de gevangenis te geraken en me, via de boeken van Bakoenin, Proudhon etc. die ik las in mijn cel, kracht en idealisme gegeven heeft. Later leerde ik het anarchisme kennen via de vele collectieven die me ondersteunden en met wie ik me verbonden voelde in de strijd tegen de staat, de gevangenis, de politie etc.

Hoe ervaarde je de strijd voor gevangenenrechten binnenin de gevangenis?

XOSE TARRIO: In de jaren ‘90 richtten we de Asociación de Presos en Lucha ‘ (Apré) op, die een reconstructie was van de ‘Coordinadora de Presos en Lucha’ (Copel). Concreet: de associatie werd opgericht door een vijftigtal gevangenen van over het hele land die zich in een speciaal regime bevonden. Op een moment kwamen we overeen om een eisenbrief te sturen naar Antoni Asunción van het Beheer van de Penitentiaire Instellingen. Tot deze eisen behoorden de gevangenzetting in de buurt van de eerdere verblijfplaats, degelijke medische verzorging voor gevangenen die aan AIDS lijden, een einde aan elke vorm van folter, en degelijke voeding en sanitaire voorzieningen. Het antwoord van de administratie was doodse stilte. Daarop besloten we een reeks muiterijen en gijzelingen van bewakers aan te zwengelen om onze eisen bekend te maken aan de pers. We wachtten hiermee tot ‘92 omdat er op dat moment veel buitenlandse pers aanwezig zou zijn naar aanleiding van de Olympische Spelen; in dat jaar betekende het einde van de ene muiterij het begin van een volgende muiterij in een andere gevangenis, die dan weer gevolgd werd door een volgende en op die manier gingen we een tijd voort.

Wat was de reactie van regeringszijde op jullie protestacties?

XOSE TARRIO: Op een bepaald moment besliste de administratie ons te isoleren. Men creëerde een intern register, dreef ons per twee uit elkaar, verplaatste ons om de 5 á 6 maanden en later volgde de fysieke uitroeiing. Ik heb kameraden zien omkomen in het FIES-regime: sommigen werden dagelijks geslagen tot ze zelfmoord pleegden, anderen stierven omdat ze geen medische verzorging toegediend kregen. Ik kan het nog navertellen.

Wie dirigeerde de represailles?

XOSE TARRIO: Antoni Asunción en Gerardo Dominguez, die we voor het gerecht gedaagd hebben in verband met het FIES-regime, maar ze bleven natuurlijk ongestraft. We weten dat de staat over haar mechanismen beschikt om zichzelf te beschermen... Alle misdaden die de staat begaat in haar gevangenis blijven onbestraft. Ik zat zestien jaar binnen en niet één keer liep ik er een miljonair, een militair of een politiker tegen het lijf.

Hoe ziet de huidige situatie van de strijd binnen de gevangensmuren eruit?

XOSE TARRIO: Toen de mensen die de APRE gevormd hadden uiteengedreven en geïsoleerd werden, volgde er een periode zonder beweging. Daarna werd de strijd meer georganiseerd door groepen buiten de gevangenis. Ze brachten een nieuwe reactie op gang; nieuwe geschriften zagen het daglicht, mensen begonnen opnieuw te strijden, collectieve hongerstakingen en protesten te organiseren... Je kan stellen dat de contacten tussen de mensen in de gevangenis en de anarchistische beweging bewaard bleven. Veel anarchistische ideeën kregen voet aan grond en veel gevangenen omarmden het anarchistische ideaal, begonnen boeken te lezen, contacten te leggen met collectieven etc.



Hoe zie jij de richting die de gevangenenstrijd genomen heeft?

XOSE TARRIO: Ik denk dat deze strijdvorm zinvoller is dan degene die we vroeger uitgebouwd hebben, omdat naast het publiek maken van wat er binnen gebeurt de gevangenen nu ook over een groter politiek bewustzijn beschikken. Ze strijden niet alleen, maar denken en schrijven ook; ze zoeken een onderbouwen-de sociale argumentatie voor hun acties en willen de oorzaken van hun lijden achterhalen. Ze willen weten wat hun identiteit is; wie ze zijn als personen. Op dit ogenblik voelen velen in de gevangenis zich gesterkt door de steun die ze ontvangen van vele anarchistische groepen.

Is er een groot verschil tussen de indruk die je van de anarchistische beweging had binnen de muren en de degene die je in werkelijkheid ontmoet hebt?

XOSE TARRIO: Ik heb de laatste dagen veel lezingen gegeven over het gehele land en heb erg prijzenswaardige groepen gezien, die de echte anarchistische beweging vertegenwoordigen. Het is de beweging waarover wij gelezen hebben in boeken: de manier waarop ze zich organiseert, haar strijd voor sociale gelijkheid, voor een, niet perfecte maar wel betere wereld, waarin mensen broederlijk samenleven. Ik wil ook de aandacht vragen van de kameraden die hun tijd verdoen met drinken, roken... Deze situatie kan confronterend zijn voor gevangenen, omdat sommigen daar beland zijn door gebruik of misbruik van drugs. Ze stellen zich de „anarchisten

van weleer“ voor. Maar ik kan in alle eerlijkheid zeggen dat ik een goed gevoel heb bij de mensen die ik heb leren kennen. De anarchistische beweging draagt de toekomst met zich mee: ik bedoel dat er buiten de best mogelijke wereld van het anarchisme niets is.

Welke stappen moeten er volgens jou gezet worden in de toekomst?

XOSE TARRIO: We moeten dezelfde weg blijven gaan: de gevangensmuren openbreken, vertellen wat er gaande is. Een ander belangrijk iets is de steun aan gevangenen: geef hen materiële zaken die hen in staat stellen naar buiten te treden, stuur informatie, informeer hen, reik een helpende hand, ideeën, affectie en boven alles, een toekomst. Ik denk dat de anarchistische beweging het aan zichzelf verplicht is de gevangenspoorten te openen.

Kan het penitentiaire systeem hervormd worden?

XOSE TARRIO: Dat niemand zichzelf wijsmaakt dat de gevangenis hervormd kan worden. Gevangenis kunnen enkel vernietigd worden en dat doe je door de staat te vernietigen en een nieuwe samenleving op te bouwen.

Het is duidelijk dat dat mijn alternatief is, het is jouw alternatief en het alternatief van de mensen die erin gevangen zitten: ALLES TE VERANDEREN!

Solidariteit met Koen en Stijn



In de nacht van donderdag 26 mei op vrijdag 27 mei 2005 werden twee kameraden in Aalst opgepakt nadat ze de ruiten van een Mc Donaldsrestaurant en van een bontwinkel hadden ingesmeten en hadden beklad met ALF (Animal Liberation Front) graffiti. Zij werden na hun arrestatie overgebracht naar de gevangenis van Dendermonde. Vandaag 31 mei besloot de Raadkamer tot een verlenging van hun aanhouding. Over vier weken moeten zij opnieuw voor die Raadkamer verschijnen. Deze twee kameraden worden ervan beschuldigd van vereniging met het oog op het plegen van vernielingen.

Wij laten onze gevangen kameraden niet in de steek. Hun actie was een directe aanval op de apathie, de sociale vrede en de maatschappelijke tolerantie tegenover misbruik van niet-menselijk dieren. Laat onze solidariteit een wapen en een teken van medeplichtigheid zijn!

-- ABC – Antwerpen.

Koen en Stijn komen op 28 juni terug voor de Raadkamer in Dendermonde die zal beslissen over hun verdere aanhouding.

Je kan Koen en Stijn schrijven:

Koen Van Keer, Stijn De Greve

p/a Gevangenis van Dendermonde Sint Jacobsstraat 26 9200 Dendermonde

Je kan geld overmaken voor de dagdagelijkse kosten in de gevangenis: via de ABC-Antwerpen rekening met vermelding ‘Koen en Stijn’ 000-3244460-04
Moesten Koen en Stijn op 28 juni vrijkomen, dan zal het gestorte geld gebruikt worden voor ondersteuning van andere gevangenen. Als je dat niet ziet zitten, geef ons dan een seintje.

Brief van Koen en Stijn 10/06/2005

LIEFDE EN STRIJD

Eerst en vooral: als jullie opmerkingen hebben over onze slordigheid van werken of het moeilijk maken voor onze kameraden om een autonoom centrum met goede naam in Aalst op te richten, dan zijn die opmerkingen terecht. Dit neemt echter niet

weg dat wij gekozen hebben voor het pad van de actie. Wij hebben door onze ervaringen geleerd dat die kankerkoppen in hun democratische loges en justitiepaleizen ons onze vrijplaatsen niet zomaar zullen geven. Zolang het alleen maar gaat over onze groentjes kweken en onze ‘meningen’ over dierenrechten, liggen zij van ons niet wakker. Wij hebben deze acties gedaan omdat we niet meer mak in de zetel wilden zitten. De tijd is gekomen dat de wereld zoals wij die kennen ophoudt te bestaan. Ons hart gaf ons dit in.

Je kunt zeggen dat we de ‘mensen’ beter hadden moeten informeren, maar de samenleving ként de problematieken rond Mc Donalds en bontwinkels! Al jaren lang zien wij onszelf als zelfbeslissende en zelfhandelende chaotische individuen, en niet als infotheek. Wij hebben er alleen spijt van dat we gepakt zijn door een reeks ondoordachte feiten en een spoor van vernieling achter te laten.

Medestrijders, kijk rond je heen: een bosbezetting die de media haalt maar het bos niet redt, vreedzame protesten in de Brugse Poort totdat bleek dat er niet naar ons, maar naar de euro’s geluisterd werd – zodanig dat barricades en directe acties nog de enige keuze waren om de vrijheid te bevechten. De vrijheid van het individu zal volledig zijn, of onbestaande.

Laat ons hopen dat zoveel mogelijk compañeras en compañeros zich laten horen tijdens de G8-top in Schotland – en verdomme niet door bloemetjes uit te delen, maar met vuur en barricades in de straten! Laat dit samen met de poppenkast in Aken de drijfveren worden voor een nieuw spelbord waarop iedereen, waar dan ook, zijn steentje kan bijgooien.

Als het leven bestaat uit repressie en controle, dan hoeven wij het niet. Wij zijn het gekniel als schapen beu. Wij zijn het zoeken naar compromissen met de duivel beu. Alleen liefde en vrijheid zijn het vechten waard. Laat elk op zijn manier de strijd verderzetten of aanvatten, voor onze vrijheid en die van onze kinderen. Aarzel niet langer kameraden! Droom en plan, denk en handel! Wij wolven zullen ons niet langer laten domesticeren tot bourgeoispoedels!

LIEFDE EN STRIJD !

-- Koen en Stijn

Brief van Stijn 17/06/2005

Ola compañera/os,

Fucking tired of it all. ‘t Steekt hier tegen, Ik ben het al een tijdje niemeer gewoon om mij naar allerhande regeltjes te schikken. En hier ja, Ge kunt ver niet anders, Ge bereikt er toch niks mee met niet te doen wat ze willen. Kwil weer buiten zijn, Kunnen

wandelen en gaan waar ik wil, Mijn vrienden terugzien, Mij amuseren, Ik wil leven godverdomme. En ik snap niet hoe ze (staat, gevangenisleiders,...) kunnen denken dat u opsluiten voor een ‘misdad’ u beter maakt. Ge wordt enkel kwader en kwader. Ik wil niet meer terug naar het leven dat ze willen dat ik leef (werken, geld verdienen etc.) Ik wil mij voelen leven, hier voel ik mij “dood”. Elke dag weer hetzelfde, Hoe kunnen ze nu denken dat een opsluiting een “beter” mens van u kan maken?

Voor sommigen lukt het misschien, dat ze berouw krijgen...Maar in vele gevallen niet, Telkens moeten luisteren en doen wat de cipiers, uw ‘meerderen/bazen’ u zeggen. Telkens gefouilleerd worden, Soms is het celcontrole en u gans uitkleden, En waarom eigenlijk? Om u te breken en te vernederen, Zodat ge schrik krijgt om terug hier te belanden als ge dan vrij zijt. Ze proberen u volgens mij gewoon ne schrik aan te doen, Zodat ge een leven gaat leiden (of moet ik zeggen lijden?) zoals zij het willen. Zoals zij het willen vanaf uw geboorte. U doen werken om deze klotemaatschappij is stand te houden is wat ze willen. Choose not the life of imitation. Ik snap gewoon niet hoe vrijwel iedereen gewoon alle wantoestanden in de wereld eigenlijk negeert. Ze zeggen en klagen wel over alles wat er misgaat, Maar er iets aan doen? Neeje, ikke ikke ikke en de rest van de rijm kent ge wel. Gaat iedereen nu echt gewoon op zijn gat blijven zitten hoe de wereld naar de kloten gaat terwijl ze het op tv en internet en al zien gebeuren?

Maar ja, Hetgeen ik schrijf is al op duizenden pamfletten en al gedrukt maar ze zijn blijkbaar liever blind en sluiten zich liever op in hun mooi huisje en houden enkel rekening met zichzelf. ‘t Is vechten tegen de bierkaai, maar ik voel gewoon vanbinnen dat als ik mij zou overgeven aan “hen” en een kantoorjobke gaan doen en werken om mijn huis af te betalen of om de 5 jaar een nieuwe wagen te kopen dat ik dan nooit gelukkig zal zijn, Ik wil geen gelukigheid “kopen” (mezelf wat content stellen met materialistische shit die ik eigenlijk toch niet nodig heb) Ik zou er niet mee kunnen leven wetende dat de helft van de wereld (eigenlijk meer maar soit) onderdukt is en dat gewoon negeren. Ik besef goed dat ik niet veel kan veranderen in mijn leven, maar ik ga hier blijven mijn hoofd tegen de muur stoten tot ik erbij doodval (of wie weet geraken we er ooit toch door :-)

Momenteel houden we ons nog kalm, Maar als ze ons nog langer vasthouden na 28 juni dan gaan we ook actie voeren van hierbinnen, we hebben er toch niets bij te verliezen. Ik hoop echt dat ik samen met Koen hier kan buiten stappen, Liever nog een maand ofzo langer met hem dan dat ik alleen vrij kom.

Kdenk da ‘k hier al een beetje (meer) zot aant worden ben.

They owe us a living (but refuse to give us one) so we will take it ourselves if they don't give it.

-- Stijn

Italië: heksenjacht op anarchisten duurt voort.

De laatste twee weken werden in Italië tijdens grootscheepse gecoördineerde politieacties opnieuw tientallen anarchisten aangehouden en bijna tweehonderd huiszoekingen verricht. Telkens wordt het beruchte artikel 270bis (“subversieve associatie met terroristische doelstelling”) boven gehaald. Daarmee zet de Staat zijn aanval voort tegen een deel van de anarchistische beweging in Italië dat al jaren actief verzet pleegt tegen de structuren en individuen van de macht.

Op 11 mei werd Francesco Goia in Barcelona aangehouden; hij was sinds vorig jaar op de vlucht en werd gezocht in het kader van het COR-onderzoek (zie vorige berichtgeving, http://www.geocities.com/abc_gent). Het proces tegen de 11 beschuldigden in deze zaak werd verdaagd tot 5 december 2005, zo werd beslist op de inleidende hoorzitting op 23 mei. (Dezelfde dag werd de laatste nog voor deze zaak in de gevangenis zittende kameraad, Alesio, onder huisarrest geplaatst.)

Op 12 mei werden in de provincie Lecce, tijdens de operatie “Nottetempo”, 16 huiszoekingen verricht, tegen 13 personen werd een onderzoek ingesteld, en 5 personen werden gearresteerd (3 zitten nog in de gevangenis : Saverio Pellegrino, Salvatore Signore en Cristian Paladini ; de 2 anderen, Marina en Annalisa kregen huisarrest opgelegd).

Hen worden verschillende aanslagen in de schoenen geschoven: aanzetten tot verschillende opstanden in het Regina Pacis (tijdelijke verblijfscentrum voor immigranten), een brandaanslag op het huis van Cesare Lo Deserto (voormalig directeur van het centrum), sabotageacties tegen banken die het geld beheren van de stichting Regina Pacis, een aanslag tegen de belangrijkste kerk van Lecce, beschadigingen van Benetton winkels (verantwoordelijk voor de uitbuiting en verjaging van de Mapuche in Argentinië), sabotage van verschillende Eso tankstations (betrokken bij de oorlog in Irak).(Zie vorige berichtgeving De Nar juninummer 197)

Op 19 mei begint de operatie “Fraria” met meer dan 50 huiszoekingen, vooral in Sardinië, maar

ook in Rome, Foggia, Genua en Viterbo. Tegen 3 personen wordt een onderzoek geopend wegens “subversieve propaganda en apologie” (art. 272), tegen 16 personen wegens medeplichtigheid aan misdrijven, en 7 kameraden (Carlo, Luca, Vinico, Roberto, Caterina, Licia et Paolo) worden onmiddellijk aangehouden en onder huisarrest geplaatst wegens “subversieve vereniging” (art. 270bis). De laatsten behoren tot het autonome antiautoritaire centrum Fraria, in Cagliari. Drie van hen werden tijdens de arrestatiegolf in juni vorig jaar al eens aangehouden en het centrum werd toen op bevel van de gouverneur voor drie maanden gesloten. Ook werden er in het gebouw al verscheidene malen microfoons en microcamera’s gevonden. Het centrum Fraria zou, volgens het gerecht en de politiediensten, een dekmantel zijn voor « duistere en illegale praktijken te omschrijven als subversieve structuur, georganiseerd volgens de typische schema’s van de anarcho-insurrectionalistische sfeer » zijn. De concrete feiten die hen ten laste worden gesteld, zijn een bompakket aan de kazerne van de carabinieri van Stampace op 2

oktober 2003 en de brandaanslag op de verkiezingszetel van Forza Italia (regeringspartij van Berlusconi) in Cagliari op 12 juni 2004 tijdens de Europese en regionale verkiezingen.

24 mei, Turijn, 10 huiszoekingen: 9 in de woningen van kameraden actief in de solidariteit met immigranten in Turijn (in het detentiecentrum van deze stad brak kort geleden nog een revolutie uit), en één in het documentatiecentrum “Porfido”.

26 mei vinden dan twee politieoperaties plaats en worden zomaar eventjes 110 huiszoekingen en 10 aanhoudingen verricht. De eerste operatie gaat uit van de procureur van Bologna, Enrico Di Nicola, en betreft het onderzoek naar de Informele Anarchistische Federatie (FAI). Over heel Italië (Bologna, Modena, Macerata, Firenze, Pistoia, Teramo, Chieti, Turijn, Como) vonden 84 huiszoekingen plaats en 7 kameraden werden gearresteerd: Lucia Rippa, Mattia Bertoni, Elsa Caroli, Teo Tavernese van Bologna, Marco Foresto van Rome, Danilo Cremonese en Valentina Speciale van Pescara). In ➤*p.11*



>*p.10* totaal werden 21 personen in beschuldiging gesteld voor « subversieve vereniging met terroristische doelstelling», vooral uit Bologna maar ook uit Urbino, Pistoia, Rome, Viterbo en Pescara. De 7 gearresteerden worden concreet beschuldigd deel uit te maken van “Cooperativa artigiana fuoco e affini”, dat verschillende aanslagen heeft opgeëist sinds 2001 (en nadien is opgegaan in de FAIn). Zij worden ook beschuldigd van “subversieve propaganda”, door de verspreiding via het web en via de nieuwsbrief van de berichten van het Croce Nera Anarchica (Anarchist Black Cross van Italië). Ook de website, mailinglist en mailadres van het Croce Nera Anarchica (<http://www.filiarmonici.org/crocenera.html>) werden afgesloten. Daarenboven worden drie van hen concreet ervan beschuldigd de auteurs te zijn van de aanslagen van de “Cooperativa...”, en twee van een poging tot bankoverval op 19 december 2001 op de Banca agricola mantovana in Bologna. De tweede operatie gaat uit van de procureur van Rome, Salvatore Vitello, en betreft drie acties: een aanslag tegen het gerechtsgebouw van Viterbo op 19 januari 2004, een poging tot aanslag tegen een reïntegratiedienst van het ministerie van Justitie op 23 oktober 2003 eveneens in Viterbo, en de vernieling van een McDonalds na een betoging op 13 februari 1999. Er worden 26 huiszoekingen verricht (Turijn, Latina, Napels, Trieste, Caserta, Florence et Verona) en 5 arrestaties: Stefano en Massimo Leonardi uit Viterbo, Danilo Cremonese, Claudia Cospito en Valentina Speciale uit Pescara (Danilo en Valentino zijn dus ook betrokken in het onderzoek van Bologna). Alle vijf worden ze beschuldigd van “subversieve vereniging in een gewapende organisatie”, allen als mededaders van de aanslag tegen het gerechtsgebouw, vier van hen tegen de dienst van het ministerie van Justitie en enkel Massimo voor de vernieling van de McDonalds.

Op zaterdag 11 juni besliste het Hof van Bologna dat de 7 kameraden die op 26 mei ll. gearresteed werden op bevel van de procureur van Bologna moeten vrijgelaten worden. Lucia,

Elsa, Mattia, Marco and Tirteo zijn dus vrij. Danilo en Valentina daarentegen blijven in de gevangenis, omdat zij ook nog betrokken zijn in het onderzoek geopend door het parket van Rome. Op 14 juni heeft de rechtbank van Rome trouwens beslist dat de vijf gearresteerd op last van de procureur van Rome (naast Danilo en Valentina, ook Massimo, Stefano en Claudia) in voorarrest blijven.

Het hoeft niet gezegd te worden dat er in de Italiaanse pers uitgebreid aandacht wordt besteed aan deze nieuwe golf van repressie tegen de anarchisten. Zelfs de minister van binnenlandse zaken van Italië vond het nodig een verklaring af te leggen, hij sprak van een “een zware slag (is) voor de gevaarlijkste terroristische organisatie in Italië, die de economische en sociale orde van de Staat trachtte omver te werpen”.

Uiteraard moet veel met een korrel zout worden genomen, en is het wachten op meer verduidelijkingen en verklaringen van onze kameraden in Italië. In ieder geval is het duidelijk dat opnieuw uitermate dubieuze strafwetartikelen als artikel 270bis (subversieve vereniging”), het artikel over “subversieve propaganda”(sic), etc. worden gebruikt om politieke tegenstanders van het heersende systeem te treffen: het laat de macht toe tientallen mensen in de gevangenis op te sluiten of anderzijds de vrijheid te ontnemen en grootschalige onderzoeken te voeren tegen honderden anderen op basis van zeer beperkte of geen concrete bewijzen. Meer info ongetwijfeld later.

-- ABC-Gent

Hier volgen nog de adressen van de gevangenen:

Francesco Gioia Carretera comarcal 611 Km 37,6 Soto del Real 28770 Madrid Spanje

26 mei
Valentina Speciale Casa Circondariale Borgo San Nicola, 119 73100 Lecce
Danilo Cremonese Carcere di Rebibbia Via R. Majetti, 165 00156 Roma
Stefano del Moro Casa circondariale “Nuovo Complesso” Via Campoleone /Cisterna km 8,600 00049 Velletri (RM)
Massimo Leonardi Casa Circondariale Contrada Capo di Monte 82100 Benevento
Claudia Cospito Casa Circondariale, contrada Ceppata, 1 64100 Teramo

Operazione Nottetempo
Salvatore Signore Casa circondariale Via del Tonnazzo, 1 84131 Fuorni (Salerno)
Saverio Pellegrino Casa circondariale Via Lecce 85025 Melfi
Cristian Paladini Casa Circondariale Borgo S. Nicola, 119 73100 Lecce
Marina en Annalisa staan onder huisarrest:
Ferrari Marina via XXI aprile, 29 73042 Casarano (LE)
Capone Annalisa via Verga, 2 73100 Lecce

Operazione Cervantes
Ferruzzi Marco via Nuova Poggioreale n.177 Sezione Venezia 80143 Napoli
Simone del Moro via Provinciale San Biagio 81030 Carinola (CE)
David Santini c.c. “Le Vallette”, via Pianezza 300 10151 Torino

Onderstaande tekst werd verspreid en geplakt in Lecce tijdens de solidariteitsinitiatieven met de anarchisten van Capolinea.

EXCUSEER, WE HEBBEN HET NIET GOED BEGREPEN: WIE IS HET DIE DE TERREUR ZAAIT?

Zoals u al weet, heeft zelfs Lecce ook haar gevaarlijke terroristen. Volgens het justitieaparaat en de media gaat het over anarchisten die al lange tijd strijden tegen het asielkamp ‘Regina Pacis’ van San Foca. Er zijn er 5 gearresteerd en tegen een tiental anderen, die voorwaardelijk zijn vrijgelaten, loopt er een onderzoek. De 5 gearresteerde anarchisten zouden volgens de politie “terreur zaaien”- een schrikwekkend beeld dat met enthousiasme door ‘La Pandania’, altijd de eerste als het ras moet verdedigd worden, werd overgenomen. Wij weten niet en het interesseert ons ook niet te weten of de gearresteerden min of meer schuldig zijn aan de acties die hun worden toegeschreven, maar...

Maar wat zeker is, is dat de curie van Lecce met christelijke liefdadigheid een kamp (Lager) runt, een plaats waar tientallen en tientallen buitenlanders worden opgesloten, schuldig aan het feit dat ze arme immigranten, eerder dan rijke toeristen, zijn. Hun loutere opsluiting vormt al een infamie, maar wat nog erger is, is de behandeling die zij gedwongen worden te ondergaan. De behandeling in dat kamp was zo brutaal dat het eindigde met de directeur van het asielkamp zelf, don Cesare Lodesorte, die in gevangenis vloog – ondanks grote lokale bescherming. Misschien hebben deze anarchisten het portaal van zijn kathedraal en zijn huis in brand gestoken. Als ze dat gedaan hebben, dan is dat voor niets anders dan aan deze man van God een beetje van het zo grote medelijden dat hij voorwendt terug te geven. Wie is het die de terreur zaait ?

Het is zeker dat alle personen die in een kamp werken verantwoordelijk zijn voor het lijden van zij die er worden opgesloten. Zij die verzorging toedienen om de verwondingen veroorzaakt door handboeien en matrakken te verbergen; of zij die kalmeringsmiddelen voorschrijven om de apathie en de onderwerping te verkrijgen, ook zij zijn beulen. Door hun dagelijks werk laten deze collaborateurs met witte handschoenen de miserie en de wanhoop verder duren. Misschien hebben deze anarchisten hen verstoord met telefoonbelletjes, omdat ze zich bekleedden met een reputatie van menselijkheid. Wie is het die de terreur zaait ?

Het is zeker dat de verantwoordelijken van Regina Pacis mogen rekenen op de steun van alle grote informatiekkanalen, dienstbaar om hun verdedigingswoorden voor het kamp te rapporteren en ze te herhalen, te herhalen en nog meer te herhalen totdat ze zich transformeren in een publieke opinie. Als deze anarchisten woorden hebben achtergelaten op de muren van de stad om ervoor te zorgen dat hun stem tegen de kampen werd gehoord, dan is dat het minste dat ze konden doen. Wie is het die de terreur zaait ?

Het is zeker dat de ordekrachten zich bedienen van het meest brutale geweld om zij die binnen en buiten tegen de asielcentra protesteren te onderdrukken. Als er niet gemassacreerd wordt, worden er in de cellen van Leteat botten gebroken. Misschien hebben deze anarchisten “op herhaalde wijze” tijdens een initiatief één van deze moordenaars in uniform geslagen waarbij ze hem “verwondingen aan de rechterknie” toebrachten. Wie is het die de terreur zaait?

Het is zeker dat het Amerikaanse leger tijdens haar oorlog in Irak meer dan 150 000 mensen (allemaal fanatieke fundamentalisten, verorberaars van christenen?) hebben vermoord. Het is Esso die de brandstof van haar bombardementen, haar tanks en haar doodsinstrumenten levert. Misschien hebben deze anarchisten de slangen van de pompen van een tankstation van Esso doorsneden; als ze dat gedaan hebben, dan was dat om hen te bedanken voor hun diensten. Wie is het die de terreur zaait?

Het is zeker dat de multinational Benetton zich de gronden van het Mapuche-volk in Patagonië heeft toegeëigend, een volk dat met geweld is verjaagt van de plaats waar ze geboren zijn en waar ze altijd geleefd hebben. Nochtans bevinden de Mapuche zich meer dan ooit op een weg van uitroeiing. Benetton van Padania, met een genereus hart, heeft beloofd een museum ter hunner nagedachtenis op te richten. Misschien hebben deze anarchisten de ruiten van een van hun magazijnen besmeurd om een bijkomende toon te geven aan hun gevierde kleuren. Wie is het die de terreur zaait?

Het is zeker dat de ruimtes ter beschikking staan van zij die genoeg middelen of de juiste partijkaart in hun zakken hebben. Voor alle anderen, zijn er in het beste geval de openbare lokalen om koopwaren te consumeren of wel de steegjes om een shot te zetten. Misschien hebben deze anarchisten sinds jaren een lege en ongebruikte ruimte bezet omdat ze nog van het geld, nog van de partijen houden, omdat ze zich wilden amuseren. Wie is het die de terreur zaait?

Het is zeker dat de gearresteerde anarchisten nooit aan iemand de vrijheid hebben ontnomen, dat ze nooit zij die het niet eens waren met hun hebben gemarteld, dat ze nooit ongewapende burgers hebben gebombardeerd, dat ze nooit hele bevolkingsgroepen hebben uitgedreven, dat ze nooit werknemers hebben ontslagen, dat ze nooit het water en de lucht hebben vergiftigd, dat ze nooit duizenden consumenten bij de neus hebben genomen,... En dus: excuseer, we hebben het niet goed begrepen: wie is het die de terreur zaait?

HET IS DE STAAT DIE DE TERRORIST IS!
VRIJHEID VOOR DE GEARRESTEERDE GEVANGENEN!
VRIJHEID VOOR DE VERVOLGDE IMMIGRANTEN!
VRIJHEID VOOR ALLEN!

-- Anarchisten.



AGENDA

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR! BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR AGENDA@DENAR.BE

ANTWERPEN		
kafee Den Hopsack	1ste vier dagen v/d maand	Infotheek - 21.00 tot 23.00
het Badhuis	elke maandag	Volxkeuken - vanaf 19.00; vrije bijdrage
Anarchistisch Buurthuis 't Kievtje	elke 1e vrijdag v/d maand	A-Infos - infoavonden over en geïnspireerd door anarchisme en sociaal verzet; 20.00 <i>Aansluitend: Café Insurgente</i> 1 juli om 20.00: "e anarchistische beweging in Polen" - Anarchisten uit Polen komen vertellen over de huidige situatie in Polen, de strijd die er gevoerd wordt door anarchisten, de impact ervan,....
	elke dinsdag en donderdag elke vrijdag	Weggeefwinkel - dinsdag van 18.30 tot 20.00u; donderdag van 14.00 tot 18.00. Aanbellen! Café Insurgente - solidariteitscafé (opbrengst gaat naar anarchistische strijd), vanaf 20.00 + vrijdag 15 juli: Cinema tijdens Café Insurgente

BRUGGE		
Kazernevest 67	1e zondag v/d maand zaterdag 2 juli	Infotheek - Als we thuis zijn ben je altijd welkom of anders spreek je met ons af: 0495/499047 Spelletjesnamiddag - met vegan pannenkoeken in de tuin van de infotheek. vanaf 15.00 (breng zelf gezelschapsspelen mee)
boot Rudy (aan 2de molen o/d Kruisvest)	elke woensdag	Weggeefwinkel - van 14.00 tot 17.00

GENT		
AC 't Assez	elke maandag 4 dagen per week elke woensdag elke vrijdag	Infomania - info-avonden om 20.00 Gratis LINUX/internet atelier dinsdag/donderdag van 20.00 tot 22.00; woensdag/zaterdag van 14.00 tot 17.00 Volxkeuken - vanaf 20.00 Resto Resto - met soep en dagschotel - 18.00 Algerijns/Nigeriaans Café - 21.00, Café door Nigeriaanse/Algerijnse vluchtelingen om andere vluchtelingen te ondersteunen
Annonciadenstraat 16	elke woensdag en zaterdag	Anarchistische Infotheek - alternatieve en gratis bibliotheek van boeken, tijdschriften, brochures, affiches, video's, dossiers,... - woensdag 14.00 - 18.00; zaterdag 14.00 - 17.00
De 3 Charels	elke dinsdag	Volxcafé - 21.00
Palinghuizen	elke donderdag	Volxkeuken - 20.00
L'Enfant Terrible	elke dinsdag	100% Plantaardige Buurtkeuken - 19.00 tot 21.00
Oude Brandweerkazerne Muiden	elke woensdag	Volxkeuken - 20.00
Ivago	elke zondag	Volxkeuken - 20.00
Gents Autonoom Centrum (Alcahel squat)	elke maandag elke maandag & woensdag elke woensdag	Alcahelcafé - vanaf 20.00 Weggeefwinkel (spullen altijd welkom) - 13.00 - 17.00 Volxkeuken - 18.00; alcohol- en rookvrij tot 20.00
't Zuid	1e vrijdag v/d/ maand	Trapkracht - Groot's Fietsfeest door Gent (zie www.alcahel.tk voor meer info)
't Zuid	zaterdag 16 juli	Ludieke Betoging Tegen de Verrechtsing, Voor de multiculturele samenleving en Tegen de controlemaatschappij -- <i>meer info op blz. 4 van deze Nar</i>

BRUSSEL		
Rue de Dublin 22, Ixelles	elke dinsdag	open vergadering van CRER (Coördination contre les Rafles, les Expulsions et pour la Régularisation) - vanaf 18.30
	elke zondag	Passe Muraille - Radio-uitzending Radio Air Libre op 87.7FM om 18.00

LEUVEN		
Villa Squattus Dei	elke woensdag 3-14-15 augustus	Brood en Spelen - vanaf 18u, gezelschapsspelletjes en hapjes, voetbal,... (geen volxkeuken tijdens de vakantie!) BOYCOT MARKTROCK festival(10de editie) + VIJF JAAR GEKRAAKT-feest Villa Squattus Dei Voetbal, vegan broodjes, video's, workshop Vluchtelingen Aktie Komitee, infostands, verhalen, livemuziek en dj's: Easpa Mesa, DJ Monster Truck Driver, Sanstilloh, Cop On Fire, Radio Bikini, Usual Suspects, Bagger, Shadow Gate, Fart, Nice Guys, Pothink, Pigs On Pot, Six Monkeys And A Barrel, La Gioia Armata, The League Of Mental Men, Far To Close, Homer, Skamu-rainmunchies, End Of Ernie en nog véél meer... Inkom: vrije bijdrage - volledig programma + info op www.boycotmarktrock.tk

Tijdens alle activiteiten in Squattus Dei: Info-TeeK: een bibliotheek met boeken en tijdschriften over anarchisme, kraken, feminisme, dierenbevrijding, anti-fascisme...

MONS		
Mundaneum (Rue de Nimy 76, Mons)		Exposition L'anarchisme à la Une - Tentoonstelling over het anarchisme door de eeuwen heen aan de hand van teksten, kunstwerken, affiches,... Van dinsdag tot zondag van 12u tot 18u. (2,5 pleuro; reductietarief 1 pleuro) verlengd tot 11 september 2005!

AACHEN		
		Proces tegen de Vier van Aken Zie http://www.escapeintorebellion.info en de vorige vijf Narren voor meer achtergrond. Procesdagen: 6 juli; 8 juli (formaliteit); 1, 4, 5, 22, 24 augustus.

VOORBIJ DE GRENZEN...		
Schotland	2 tot 9 juli	Crash the G8-party - Verschillende (verspreide) protesten en acties tegen de G8-top, tegen Fort Europa, tegen militarisme, tegen werk,... Dissent!, a network of resistance - Zie www.stopG8.be (mobilisatie in deze streken) en www.dissent.org.uk (internationale mobilisatie)

GENT: A.C. Assez : Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort) -- **Brugse Poort** : Hulstboomstraat 71, Brugse Poort -- **Palinghuizen** : Palinghuizen 144, 9000 Gent (bij Westerbegraafplaats) -- **Ivago** : Staaksenstraat, 9000 Gent -- **Anarchist Black Cross Gent** : PB 40, 9000 Gent 2, België; abc_gent@yahoo.com; http://www.geocities.com/abc_gent/; rek. 001-3364945-91 -- **De 3 Charels** : Leikaai 318, 9000 Gent -- **Vluchtelingen Aktie Komitee** - VAK: Sint-Pietersnieuwstraat 45, 9000 Gent; tel 0485/20 33 26, fax 09/264 35 7; info@vluchteling.be, www.vluchteling.be -- **Infotheek:** Annonciadenstraat 16, 9000 Gent; www.anarchie.be/infotheek -- **L'enfant Terrible** : Wispelbergstraat 3 -- **Alcahel** : Gasmeterlaan 106; blopke@gmail.com; <http://www.alcahel.tk> -- **ANTWERPEN:** kafee Den Hopsack : Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen -- **Het Badhuis** : Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen -- **Anarchistisch Buurthuis 't Kievtje** : Ploegstraat 26, 2000 Antwerpen -- **Feministisch Café Poppesnor / CC Berchem** : Driekoningenstraat 126, 2600 Berchem -- **Anarchist Black Cross A'pen** : reknr. 000-3244460-04; abc.antwerpen@gmail.com; post (zonder naamvermelding!) PB 60, 2018 Antwerpen 6 -- **BRUSSEL:** Universele Ambassade : F. Rooseveltlaan 66, 1050 Brussel; info@universal-embassy.be; www.universal-embassy.be -- **BRUGGE:** De Zandberg : Daverlopark, Assebroek -- **Uitgezonderd** -- **Lappersfront**: Kazernevest 67, 8000 Brugge; 0495/49 90 47; www.uitgezonderd.tk -- **LEUVEN:** Villa Squattus Dei : Schapenstraat 29, 3000 Leuven; sociaalcentrum@hotmail.com; p/a PB 80, 3000 Leuven 3; 0484/900 377 -- **Pumpkin Liberation Front & Food Not Bombs Leuven** : contact via sociaalcentrum@hotmail.com -- **LUIK:** Le Chemin Vert : Rue du Méry 20, 4000 Liège -- **Casa Nicaragua** : Rue Pierreuse 23, 4000 Liège; 04/3773219; info@casanica.org; www.casanica.org -- **Squat Le Tapsala** : Rue de Armuriers 31, Luik -- **IEPER:** Vort'n Vis : Sint-jacobssstraat 3, Ieper -- **GEEL:** Acting Open Minds (AOM) actie- en discussiegroep: Diestseweg 134, 2440 Geel; aom@respecttheplanet.com -- **Andere:** Feministisch anarchistische madammen: <http://home.tiscali.be/famweb> -- **Think Pink:** <http://www.thinkpink.be.tf> -- **Kokkerellen:** www.anarchie.be/kokkerellen; 0472/43 18 47 -- **Zwart en Rood vzw mailorder:** zwartenrood@anarchie.be; www.anarchie.be/zwartenrood -- **Websites:** www.anarchie.be: portaalsite anarchistische groepen ; www.spunk.org: online bibliotheek en archief ; flag.blackened.net: internationale portaalsite ; www.infoshop.org: gigantische internationale portaalsite

Aangeraden strijdbaar leesvoer

De Nar kan het niet nalaten u nogmaals volgende strijd-bare doe-het-zelfpublicaties aan te bieden. Ideaal leesvoer om de tijd tussen twee nummers van De Nar te doden... Je kan ze bestellen door simpelweg een mailtje te sturen naar leesvoer2005@gmail.com en je bestelling (hoeveel en welke boekjes) door te geven. Je kan ze dan zelf komen afhalen in Antwerpen, Gent of Leuven. De boekjes kunnen eventueel ook opgestuurd worden (portkosten hangen af van de gulzigheid van je bestelling).

Ai Ferri Corti: Breken met deze realiteit, haar verdedigers en haar valse critici. (50 p., 1,5 pleuro) "Revolte heeft alles nodig: papieren en boeken, wapens en explosieven, overweging en vloeken, gif, dolken en brandstichting. De enige interessante vraag is hoe ze te combineren." - "Het geheim is echt te beginnen." Een oprijdende kritiek op het consumptiepektakel en het zogenaamde verzet ertegen, maar vooral een inspirerend en driftig schrijfsel.

Gewapende Vreugde. (55p., 1,5 pleuro) "Speel, kameraad, snel! Bewapen jezelf, nu het nog kan." - "Het is spotgemakkelijk. Je kan het zelf doen. Op je eentje of met enkele vertrouwde kameraden. Ingewikkelde middelen zijn niet noodzakelijk. Ook uitgebreide technologische kennis is niet nodig. Het kapitaal is kwetsbaar. Je hoeft enkel vastberaden te zijn." Over oprijdende teksten gesproken! Gewapende vreugde maakt brandhout van het tactische afwachten en uit-

stellen, van de 'maatschappelijke omstandigheden als voorwaarde voor opstand', van de oude revolutionaire kwezels die ons vrijheidsvuur willen doven én levert een sterke kritiek op gewapende groepen en revolutionaire rollen.

The Angry Brigade (69 p., 1,5 pleuro) "We komen dichterbij!" Een overzicht van de communicaties en acties van de Angry Brigade in de jaren 60-70 in Groot-Britannië. De Angry Brigade bond de directe strijd aan met de Staat, het patriërchaat, het kapitaal,...en alles wat (nog steeds) onze levens verwoest.

De Internationale Revolutionaire Solidariteitsbeweging - Eén Mei-Groep (89 p., 1,5 pleuro) Een studie naar de oorsprong en de ontwikkeling van de revolutionaire anarchistische beweging in Europa van 1945-1973 met bijzondere aandacht voor de één-meigroep. Soms lijkt het wel of de anarchistische beweging ophield te bestaan met de nederlaag in de Spaanse Burgeroorlog, dit boek leert ons het tegendeel waardoor we de banden met ons eigen verleden terug kunnen aanknopen.

RARA – Revolutionaire Anti Racistische Actie (80p., 1,5 pleuro) "Tot die tijd zullen wij het deportatiebeleid saboteren en aanvallen!" In het Nederland van midden jaren '80 voerde RARA een militante strijd tegen het Zuid-Afrikaanse apartheidregime. Begin jaren negentig dook de RARA terug

op met acties tegen het vluchtelingenbeleid. In deze publicatie staan hun communicaties over die acties; ze werpen een licht op de desastreuze evolutie van het vluchtelingenbeleid en geven inspiratie voor een vernieuwing van de strijd tegen uitsluiting en deportaties.

Vernietig het plaats, vernietig de economie (90p., 1,5 pleuro) "Er is geen plaats meer voor twijfel over de kwestie van werk. De tijd is gekomen om vol vreugde te beginnen aan de vernietiging van alles dat ons doet revolteren, terwijl we zonder meewarig achterom te kijken onze eigen regels maken en breken in de dringende taak van verwoesting." Deze publicatie presenteert een zorgvuldige analyse van de evolutie van het kapitalisme. Het levert kritiek op werk, zelfbeheer, sociale economie, vrijwilligerswerk, ethische banken en vakbondsstrijd. Een onmisbaar instrument om de nieuwe economie te begrijpen!

Revolutionaire Solidariteit (A4-bundel, 12p., 0,5 pleuro) "Wij zien solidariteit als een vorm van medeplichtigheid, als iets waar we wederzijds plezier in kunnen scheppen. Op geen enkele manier zou solidariteit een plicht of offer mogen zijn aan de 'goedheilige zaak'. Het gaat immers om onze eigen zaak, om onszelf." Een bundeling artikels over revolutionaire solidariteit waarbij de onzin van 'onschuld' wordt aangetoond...



DE NAR

NIEUW ADRES:
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. **068-2050689-39**
tel. **0475/227 365**
e-mail **info@denar.be**
web **<http://www.denar.be>**

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplokalen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar oppikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie www.denar.be). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

*1 Nar: België 12euro; Europa 18 euro
2-3 Narren: België 18 euro; Europa 24 euro
4-9 Narren: België 24 euro; Europa 48 euro*

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op rek. n° **068-2050689-39** (IBAN: BE13 0682 0506 8939, BIC: GKCCBEBB). Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen).

Geef je meer dan de bedragen uit de tabel, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel. Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijkske opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer... Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden! Of beter nog: steek één briefje op de bus met een flinke financiële aderlating richting De Nar - **p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem** - waarvoor dank!